PRESS HERE

Diverse pressklipp (från 1983 och framåt, ganska kronologiskt sorterat), om Dicken eller om band som han spelar eller har spelat med.

Expressen mars 1983, Lasse Matsson

”**I bara mässingen**. Gråvardag på Odenplan. Fläng upp, fläng ner i trappan. Halvfem. Under betongtaket, där A-laget brukar hållas med handklaver och gitarr, står en ensam yngling och underhåller. Han ser ut som popsnören gör mest. Kring 15, trådsmal i sina jeans. Han spelar Thelonius Monks svindlande vackra ’Round about midnight’ på sin trombon. – Man får ta såna där låtar, så det klingar lite när man är ensam. Jag heter Dicken… Ja, är det inte lite Vic Dickenson i den varma, runda tonen? Han fortsätter med ’Body and soul’. Också lindarna står i bara mässingen men ser ut att vilja knoppas mitt i mars. God jazz är bra för saven.”

Orkesterjournalen december 1985, artikel om GHBBB och Gugges Ballroom:

”På trombon hör man allt oftare Dicken Hedrenius, 18 år och redan en lovande instrumentalist och solist med bett i luren.”

Barometern, Kalmar 26/3 1986, Mia Wendel om konsert med GHBBB:

”Utmärkt trombonspel svarade Ulf Johansson för i *Joe Turners Blues* och en annan trombonist, Gugge Hedrenius 18-årige son Dicken, överraskade med ett moget och uppfriskande spel i lekfull allians med Ulf i *Diggin’ the Old Cats*.”

Dagens Nyheter 2/9 1987, Tommy Simonsen om en jazzfestival i Haninge:

”Även denna kväll kom den verkliga höjdpunkten på slutet. Då släppte Gugge Hedrenius’ trio loss, förstärkt av Dicken Hedrenius på trombon, Håkan Lewin sax och inte minst Duke Ellington-trumpetaren Willie Cook. Med låtar som *Playmates, In a sentimental mood* och Gugges högst personliga variant av psalmen *Blott en dag* lyfte de publiken till de högre jazzsfärerna.”

Barometern, Kalmar juli 1986, Mia Wendel om en ösregnskonsert med GHBBB:

”Mest frapperande var ändå blott 19-årige trombonisten Dicken Hedrenius’ – son till Gugge – förunderligt drivna och mogna ton i balladen *Gipsy*. Tillsammans med 21-årige och härligt temperamentsfulle trumslagaren Måns Ekman, som för övrigt är son till skådespelaren Gösta Ekman, är han ett bevis för att det finns en lovande och frisk återväxt inom jazzmusiken.”

En Nyköpingstidning 19/10 1987, Fride Jansson om konsert med GHBBB och Jimmy Witherspoon i Nyköping:

”Tänk bara att ha en trumpetare som Willie Cook, som spelade med Duke Ellington på 50-talet! De unga solisterna Johan Hörlén på altsax och Ulf Johansson och Dicken Hedrenius på trombon måste också berömmas.”

En Skånetidning november 1987, Björn Fremer om konsert med GHBBB och Jimmy Witherspoon på Grand Hotell i Lund:

”Gugges band har förlorat flera av sina stjärnor men begåvade ungdomar som Måns Ekman och Hedrenius son för traditionen vidare. Inget band i vårt land svänger hårdare och ruffigare än Gugge och när det lyfter påminner det om

Basiebandets bästa stunder. Bluesbandet spelade först ett set med sin sångare Claes Janson och fick den mer än fulltaliga publiken upp på dansgolvet direkt. Jag såg flera av mina generationskamrater bugga som på den gamla goda tiden i Lund. Det är nämligen omöjligt att sitta still när Gugge och hans mannar öser i gång. Jag tvivlade på att det kunde bli bättre med Jimmy Witherspoon men det tog bara en låt så tog det eld i bandet, och sedan fick vi uppleva en härlig bluesfest där Witherspoon fungerade som predikant för församlingen. Han dirigerade solisterna, han prickade in rytmiska effekter och sjöng *Going to Chicago, See See Rider* och *Nobody knows you when you're down and out* så självfullt att det kändes som han aldrig varit borta från jazzscenen."

Orkesterjournalen november 1987, Christer Landergren om konsert på Fasching med Willie Cook Sextet:

"Kompet med Gugge Hedrenius, Björn Alke och den oftast lysande Leif Wennerström gav säker grund åt solisterna där Dicken Hedrenius överraskade med en massa musikaliskt självförtroende som gjorde att han vågade sig ut på djupa vatten och klarade det galant, utan att drunkna. Cook själv spelade varmt och självfullt och det var framförallt i de långsamma Ellington-numren som det riktigt blixtrade till."

En tidning på Island 12/4 1988, Gudjon Einarsson om en konsert med GHBBB i Reykjavik

"Pad sem vakti mesta athygli mina var yngsti hljodfaeraleikari hljomsveitarinnar – basunleikarinn Dicken Hedrenius, sonur Gugge Hedrenius hljomsveitarstjora og tonskalds. Hann er adeins tvitugur ad aldri. Hann var med prottmikinn od mjukan ton, taeknina vantadi ekki og hugmyndaflug i oposunum voru undraverdir."

Orkesterjournalen november 1989, Bo Scherman om konsert på Mosebacke med Willie Cook Sextet:

"Det var roligt att höra Wåge Finérs intensiva, blåtonade altsax i detta mindre orkesterformat, och Gugges son Dickens friska, idérika spel blir alltmer övertygande." "Både Dicken och Johan Hörlén tillhör de unga musiker som på ett odogmatiskt sätt har tagit vara på traditionerna för att skapa levande jazz i dag."

Ungdomstidningen Bikon-Poi hösten 1989, ur artikel om Dicken:

"Exit. Fredagkväll. Storbandsjazz, stålrör och neon. Village i New York? Nej Hornstull, Stockholm. Värmen i den livfulla musiken på Gugges Ballroom står i skarp kontrast till den åttiotalsmässigt känslokalla lokalen, med sina enorma stålrörskonstruktioner, kala väggar och väldiga ounyttjade rum av luft.
Dicken Hedrenius, son till Gugge, har bjudit oss hit. Han är tjugotvå och har i flera år turnérat med Gugges band. Dom har vid ett flertal tillfällen åkt över till USA, inbjudna till festivaler och jazzklubbar bla i New York.Vi ägnar någon timme åt att spisa musiken och leta vinklar till bilder av Dicken, som vi skall träffa i pausen.
Kortklippt i vit skjorta och svart väst – bandets 'uniform' – med glasögon och skäggstubb, och en kall öl i handen, hälsar han oss välkomna. Han är påtagligt fri från chose och pratar avspänt med folk omkring samtidigt som han hjälper en kille i rullstol över en hög kant... Innan Dicken återvänder upp på scenen bestämmer vi att träffas för en intervju i veckan därpå."

Katrineholmskuriren 11/4 1990, Orkie Nyström om GHBBB:s konsert i Rejmyre Folkets Hus:

"Fullspikat i Folkets hus, Rejmyre, var det i söndags eftermiddag, när septetten ur Gugge Hedrenius' Big Blues Band angav takt och ton. Bandet spelar melodiös afro-amerikansk jazz i Basie-Ellington-stil och anses av många vara Europas bästa större jazzband. Något som också publiken i Rejmyre fick en smak av, när förutom kapellmästaren Gugge Hedrenius, piano, Håkan Lewin, altsax, Per Johansson, tenorsax, Dicken Hedrenius, trombon, Thomas Driving, trumpet och flygelhorn, Ulf Engström, bas, och Måns Ekman spelade ut för fullt. Gugge Hedrenius har fingertoppskänsla vid val av musiker. Det vill säga, ingen faller ur ramen i den här ensemblen. Såväl i det täta samspelet som i de individuella prestationerna är det frågan om absolut toppklass. Dessutom och inte minst har Gugge också förmågan att inbjuda och 'tända' publiken att medverka till det kreativa klimatet i musikaliskt, psykiskt och socialt avseende".

Fagerstaposten 1990, Rolf Holst om konsert med Nils Lindberg och Stockholms Storband:

"Trombonsektionen leddes förtjänstfullt av Mats 'Dicken' Hedrenius och som svarade för soloinsatserna. I *Melody in*

Blue tog Dicken tillvara alla möjligheter och med sin varma ton och teknik fick han stämningen i lokalen på topp."

Orkesterjournalen december 1990, ur artikel om Dicken:

"Dicken Hedrenius, en ung och uppmärksammad jazzmusikant vars trombon talar klarspråk, ofta med mustiga formuleringar. Som sin fars son är han uppvuxen med jazzen som uttryckssätt, och han tycker inte att det är konstigare än att han har svenska som modermål. Konstigt, däremot, tycker han det är att dela in jazzen i gammalt och modernt, aktuellt och förlegat."

Ulricehamns Tidning 26/2 1991, Bernt Carlsson om Gugges och Dickens clinic med Boge Big Band:

"Att Gugge var ett lyft visste vi. I söndags fick vi också klart för oss att Dicken medverkade till att lyfta Boge Big Band till de högsta höjderna hittills."
"Bland trombonisterna deltog också Dicken Hedrenius flitigt som solist, och det gjorde han förstås på ett utomordentligt sätt."

En skånetidning 2/11 1992, Christer Nilsson om konsert i Lund med GHBBB:

"Med väldrillade sektioner, tungt svängande komp förgyller man sin bluesmättade repertoar från bl a Basie, Hank Crawford med härliga solister – f.d. Ellington-trumpetaren Willie Cook, Håkan Lewins eldfängda altsax, Dicken Hedrenius rytande trombon."

Hallands Nyheter 7/4 1993, Torbjörn Lundquist om konsert i Varberg med GHBBB:

"Dicken Hedrenius åstadkom ett tekniskt avancerat och musikaliskt njutbart trombonsolo i *Stoney Lonesome*."

En Borlängetidning 21/10 1993, Rune Östberg inför Borlänges Jazzfestival:

"Gugge Hedrenius band avslutar evenemanget. En orkester i världsklass och med internationell slagkraft."

Svenska Dagbladet 2/1 1995, Sven Malm om konsert med GHBBB:

"Bland de yngsta är Hedrenius junior, Dicken, duktig både på trombon och som komponist."

Norrköpings Tidningar/Västervikstidningen 28/2 resp 11/3 1995, Bozze Möller om GHBBB:s CD *Jazz Ballroom Night*:

"Det börjar högtidligt med psalmen *Blott en dag* där Dicken Hedrenius spelar trombon och Hank Crawford altsax. Båda ett par av bandets mest lanserade solister." "Orkesterns charm är spontaniteten, ruffigt istället för polerat. *Jazz Ballroom Blues* tillhör favoritlåtarna i jubileumssamlingen. Det svänger hälsosamt om Dickens mustiga trombonsolo och Crawfords saxofontoner siktar mot höjderna."

Gefle Dagblad 10/3 1995, Göran Olson om GHBBB:s CD *Jazz Ballroom Night*:

"Bra solister har bandet i tenoristen Hector Bingert och Gugges ättelägg Dicken, som spelar trombon."

Ljusnan 18/4 1995, Thord Ehnberg om GHBBB:s CD *Jazz Ballroom Night*:

"*Jazz Ballroom Blues* är något av det blodigaste man kan höra. Med glödande solon av Hank Crawford, altsax, sonen Dicken Hedrenius, trombon och Peter Forss, bas."

Göteborgsposten 15/5 1995, Lennart Blomberg om GHBBB:s CD *Jazz Ballroom Night*:

”Lite nytt blod har han fått i sonen Dicken Hedrenius, bra trombonsolist (!), och Charlie Malmberg med sin präktiga barytonsax.”

Orkesterjournalen 1995, Carl Etzler om CD:n ”Swinging Straight” med Bent Perssons sextett:

”Dicken Hedrenius är också en festlig solist med drag både av en smäktande Lawrence Brown och en galen, smygande Roswell Rudd.”

En Nyköpingstidning 29/4 1998, ur Fride Janssons recension av en konsert i Gamla Bryggeriet i Nyköping med ”The X Band med Johan Tenstam"

”Dicken Hedrenius backar upp underifrån med fullblodstrombon, härmar Tommey Dorseys sammetsmjukhet och sordinbrölar som en svetslåga. Härligt!"

Ljusnan våren 1999, Thord Ehnberg om Albrekt von Konows Swing Band på CD:n ”Albrekts Swing Band 1994-1997”:

”Jag är speciell förtjust i Anders Lindskogs vackra tenorspel i många låtar, *Scottie* och *Limehouse Blues* är två. Dicken Hedrenius, trombon i *A smo-o-o-oth one*, Hans von Eichvald, även vid pianot i många och speciellt i *Makin’ Whoopee* och *It don’t mean a thing*.”

Norrköpings Tidning 22/4 1999, Bozze Möller om Albrekt von Konows Swing Band på CD:n ”Albrekts Swing Band 1994-1997”:

”Och Benny Goodmans *A smo-o-o-oth One* är en annan skön tolkning av en berömd komposition med fina solon av Anders (Lindskog) och Dicken.”

Tradjazzpulsen april 1999, Lasse Matsson om Albrekt von Konows Swing Band på CD:n ”Albrekts Swing Band 1994-1997”:

”Dickens teknik och stundtals absurda fantasi erinrar om Janne Bark i forna dagar”.

Orkesterjournalen april 1999, Claes Ringqvist om Albrekt von Konows Swing Band på CD:n ”Albrekts Swing Band 1994-1997”:

”För att inte helt stelna i det förgångna fick Albrekt den utomordentliga idén att plocka in litet ungt friskt blod i form av Dicken Hedrenius, och det var verkligen ett genidrag. Med en vidunderlig teknik lossnar han här och där i rena Frank Rosolino-utbrott”.

Wermlands Nya Tidning våren 1999, Johnny Olsson om Gugge Hedrenius’, Håkan Werlings och Dickens clinic och konsert med Sundstagymnasiets storband:

”Och fullfjädrat rutinerade Håkan Werling, tenorsax, och Gugges son Dicken, förträfflig trombonist, gav anrättningen professionell krydda. Liksom givetvis ledaren vid pianot.”

Göteborgstidningen våren 2000, Tore Ljungberg om konsert med Alice Babs och Charlie Norman:

”Medmusikanterna går inte heller av för hackor och bidrog med ett perfekt stöd, eller vad sägs om kompetent folk som Kjell Öhman bakom hammondorgeln, basisten Jan Adefelt, trumslagaren Lasse Persson, saxofonisten Ulf Andersson, trumpetaren Bosse Broberg och trombonisten Dicken Hedrenius? Samtliga bidrog också frikostigt med solon.”

En Göteborgstidning våren 2000, Lasse Råde om konsert med Alice Babs och Charlie Norman:

”Och Alices improviserade scatsång med trombonisten Dicken Hedrenius, trumpetaren Bosse Broberg, för att inte tala om trummisen Lasse Persson är givna höjdpunkter.”

Berlingske den 6 juni 2000, Kjeld Fransen om konsert med Alice Babs och Charlie Norman:

Alice Babs - tilbage på en dansk scene. Det havde de færreste vel forestillet sig. Men den nu 76-årige svenske sangerinde afbrød for halvandet år siden et mangeårigt otium i Spanien, vendte tilbage til scene og pladestudie, og her var hun så - veloplagt og i fin form.

Måske slingrede intonationen en smule i de første par numre, men da der blev dykket ned i det gamle swing-repertoire med den fornøjelige standard "Sugar", kom der for alvor volumen i stemmen og luft under vingerne, og både hun og orkestret gyngede af sted - aldeles uproblematisk.

Med flere fine Duke Ellington-værker mærkede man, at Alice Babs var på sikker grund. Og her er det værd at nævne "I Let A Song Go Out Of My Heart" og "Drop Me Off In Harlem", hvoraf den sidste blev afrundet med en munter wah-wah-duet med den - i øvrigt fremragende - trompetist Bosse Broberg.

I det mere afslappede og bluesrelaterede hjørne stod Alice Babs for en meget smuk og meget udtryksfuld version af "Bluer Than Blue", blot akkompagneret af aftenens anden hovedperson, den nu 79-årige pianist Charlie Norman.

Han var - på yderst charmerende vis - mand for at lede slagets gang og for at vise sit sikre håndelag, ikke mindst i de instrumentalnumre, der indledte de to afdelinger. Indledningsvis var der nok en kende for meget cocktail-piano i hans delvis Erroll Garner-beslægtede spil, men hen ad vejen kom der bid og originalitet i foretagendet.

Hans Fats Waller-medley - med "klassisk" stride-piano i "Honeysuckle Rose" - var flot og veldisponeret, og her skal så lige uddeles en håndfuld roser til de øvrige, fortræffelige musikere, der - ud over ovennævnte Broberg - var trommeslageren Lasse Persson, bassisten Jan Adefelt, organisten Kjell Öhman, basunisten Mats Hedrenius og saxofonisten Ulf Andersson.

Ja, der var alt i alt tale om et gennemført professionist - og tilmed meget underholdende - show med en ubrudt strøm af solid jazzmusik. Og - ingen tvivl - Alice Babs var hovedrolleindehaver.

Selv om stemmen måske ikke ejede fordums ubegrænsethed, så var man på intet tidspunkt i tvivl om, at det var den unikke jazz-vokalist Alice Babs, der var på scenen. Hun kunne fortsat - klokkeklart - og med stor fornøjelse - tage en tur op i det høje register. Og så var fysikken og den sceniske udstråling - mildt sagt - intakt.

Aftenen måtte nødvendigvis munde ud i hendes 60 år gamle - og absolut slidstærke - hit "Swing It, Magistern", og dertil

en "Blues for København", hvor hele holdet gav, hvad de havde i sig, og hvor Alice Babs - ud over nostalgiske erindringsbilleder - lod sin virtuose sopranrøst gå ind i finurlige dialoger med instrumentalisterne.

Kort sagt - et livsbekræftende genhør.

Alice Babs & Charlie Norman med orkester, Glassalen, Tivoli, søndag aften.

RECENSIONER AV CD:N SVERIGE SM-GULD

ORKESTERJOURNALEN december 2000, Carl Etzler

”PRISVÄRD

”Kan detta glada tramsande vara ett närmande till en uttrycksform som tillåter vad fan som helst men utan att kröka sig inåt och bli pretentiös? Det är uppenbarligen avsikten och den kan jag bara applådera. Begåvat, infallsrikt och smittande underhållande är det. Dicken Hedrenius är en strålande musikant, skicklig och spännande äventyrlig i alla sina roller. Och vilka härliga medmusiker han har hittat. Av någon anledning drar jag mig för att nämna någon framför andra. Alla spelar bra!

Detta är en klar favoritskiva för jazzens allt större skara allätare. Att beskriva eller analysera musiken är att prata bort lyssnartid (jfr Fats Waller). Och samtidigt som jag önskar dig en händelserik genomlyssning, måste jag förbereda dig på att du har en match med den trevliga men röriga medföljande texten framför dig. Sedan väntar nya och mindre störda avnjutningar. Den här plattan är värd nån sorts pris för att den sätter fingret på den springande punkten.”

JAZZ STAGE, nr 3 2000, Göran Olson

”Trombonisten Dicken Hedrenius har fått till en av de galnaste skivor som gjorts i vårt långsmala land på mannaminne. Flera av de tjugoåtta (!) numren gränsar till vansinne med oren sång och schavotteringar. Men även om flera melodier kan ifrågasättas som jazzinslag och mer lämpade för en nojsande inre vänkrets finns det en kärna i botten. Charles Mingus kunde släppa fram vild uppsluppenhet mitt i det djupaste av allvar och här anas en parallell. Texterna i *Hudiksvall* och *Chanson Lemur* är ett kapitel för sig. Konvolutets textlabyrinter passar väl in i en psykoanalytikers bokhylla. Kanske i väntan på att en betalningsovillig minister kommer med en remiss.

Jazzbarometern pendlar fram och tillbaka. Mitt i kakafonin kommer Dickens resoluta trombon in. Nu befästs jazznerven med ett för själen upplyftande trombonspel. Oavsett om han spelar swing-, blues- eller beboptrombon gör han saker som får mig att undra varför han inte hörs oftare offentligt. Varför denna anonymitet?

Den snärtiga fraseringen tilltalar. Man kan också stanna upp inför solisterna, saxbröderna Jonte Högman, Fredrik Ljungqvist, Per Texas Johansson och Johan Hörlén**.”**

TRADJAZZPULSEN, nr 6 2000, Lasse Matsson

”Barnvänlig livsglädje och fenomenal jazz

I vilken ände skall man börja för att ta itu med Dicken, detta glädjemoln? (okay, lånat från Andy Kirk’s Clouds of Joy).

Man tänker först på trombonkollegan Janne Bark, som hade skrivit sin korta, nästan osjungbara ”Sitta vid stranden och rapa” och en knepig fuga på Creole Song (stomme: åtta takter, två ackord) innan han var ur tonåren, fortsatte (samman med Folke Rabe) med TV-uppförda Bolos och Kinesisk polonäs för fyra ”dansande” trombonister etc. Och som suckade ”If Pil Street could talk” efter att ha bott på detta stockholmsstråk en tid. Och vars internationella pedagog- och tonsättargärning redan 1975 hade gett honom en hel sida i Sohlmans musiklexikon.

Sedan tänker man på Grodan Boll, Sigge Fürst m m: ren, skär barnvänlig spel- och livsglädje som smittsam krydda på virtoust trombonspel och klösig behandling av piano och orgel. Och så dyker det upp: Kenneth Arnström är likadan, ett solsken som vill LIRA med likasinnade och likvärdiga och ändå sätta publiken främst.

Pulsen brukar ange melodier och ”tycka till”, låt för låt. Men här vimlar av nummer under minuten, under två minuter, med titlar från Hudiksvall till Chanson Lemur, från Johan kan allt till Brottby Café, från I vassen via Body and Soul till Glädjevrålslåten.

Thomas (”Kalle Stropp”) Funck och J.J. Johnson hand i hand. Samt ljuvliga arr.

Saxsolister/-ensemble är John ”Jonte” Högman (bar, tillika tekniker), Henrik Blommé, Johan Hörlén (alt), Per ”Texas” Johansson, Fredrik Ljungqvist (ten) och Charlie Malmberg (bar). Catharina Fridén Hedrenius spelar flöjt (1 nr), Maria Friberg sjunger (2 nr), Håkan Trygger spelar bas, Martin Wikström slagverk.

Följehäftet påminner starkt om Knäppupps första program med separata löslappar, lätt vansinniga teckningar och foton samt Dickens halvgalna skriverier: han noterar att han är nöjd med plattan men att han hade ”velat ha mer ’depressiv’ musik, mer New Orleansmusik, mer blues, mer friform, mer ploj och hullibulli, mer bebop och mer av allt”. De svenska sångtexterna finns givetvis med i denna sällsamma trycksak, ett förtjusande kaos där dock varken låtlängder eller text- och musikmakare är överhoppade: här finns ansvar och precision i galenskapen.

Dickens musikanteri adlar Armstrong-stipendiet, som han fick redan 1989.

Hur en gurgelkott (skivbolagets namn) ser ut, inbjuds läsarna/lyssnarna att föreslå med ”fina priser” i utsikt.

Dicken presenterar musikanterna, sig själv och låtarna, med flyt i pennan såväl som hjärta, distans och massor av humor. Han har komponerat det mesta; med ”komponera” menas då tonsätta, inte ”tota ihop egna låtar”, utan t.ex. läckra ballader. Och arren (idel hans egna) för saxarna är rena öronfröjden. Plattans två 12:or är från andra pennor.

Dicken inleder och avslutar ensam: sång till piano (tid: 1.10) resp för åtta (”trickade”) tromboner a cappella (4.01), helt gudomligt. Dessemellan har man upplevt, t ex:

1) Team Trygger/Wikström, ett ”huskomp” av världsklass.
2) Två av de bästa versioner av *Indiana* (bar, tb + komp - tjenamoss, Mulligan & Brookmeyer!) och *There'll never be another you* (med start + slut i 2/4-takt - snacka om harmoniseringar i saxarret)
Pulsen har hört.

3) Två tryckta texter som aldrig sjungs (!): Ge Sussi himmelen, där Johan Hörléns altsax är rena fröjden till sektionsklangerna, och ”pappas låt” om elake Urban.
4) Dicken solo + komp (inkl lite orgel) i stora registertestet Body and Soul.
5) Ren janbarksk ”dårhumor” i en Ja, må han leva.
6) 23 sek. titellåt, lika mycket New York, New York.
7) En egen Godnatt (1.06) som Beppe (text) och Povel (musik) skulle ha varit stolta över. Huvudansvarig är hustru Catta, betonar Dicken.
8) A swinging X-mas... ” ... ovan regnbågen/med den ovane sängpågen/som är jag”.

Undras vad OJ säger om alstret. Får man skoja så här med jazz? Ha roligt mitt i allt det genommusikaliska?

Plattan ”marknadsfördes” ute i soliga Vasaparken i augusti. Dicken & Co bjöd sin lilla publik (den växte) i gröngräset på kul musik enligt ovan, generös, alkoholfri buffé och därtill på Irresistable Sisters (med Maria Friberg), en fenomenal tjejkvartett i The Real Group-klass, med bl.a. ett eget arr på Hasse&Tages Sonya-tolkade ”Kärlek är ingenting att ha” (versen på Star Dust, refrängen på I get along with you very well, båda av Carmichael).

Dickens ”brothers” är lika ”irresistable” (oemotståndliga), dom. Glädjens blomster, fjärran från jordens mull."

DAGENS NYHETER, september 2000, Ingmar Glanzelius

”Privatskivor räcker lång tunga

För några år sedan var det omöjligt att ge ut skivor för andra än stora rika bolag i många tusen exemplar på marknadens villkor. Nu kan du sjunga in den egen cd och skicka till släkten i jul.

Här är två som räcker en befriande lång tunga åt marknaden:

Gunnar Lindqvist var länge en mystisk centralfigur i svensk jazz. Galna musiker jag känt, betraktade honom som en vän, vad jag hört som bor i landsorten. Han lär ha räddat livet på Lasse Gullin ett antal gånger. Dom sa att han var inspelningschef på EMI. Konstigt.

Så spelar han saxofoner. Kontorist spelar saxofon utan spärr. Jag har kvar en 30 år gammal LP ”Orangutang” som Gunnar gjorde med sin krets, en av mina märkligaste skivor. Jag vet inte om vi träffats, men hans musik får mig att känna som jag tillhör den kretsen.

Nu har jag givit ut en ny cd i 60 exemplar med diverse tejper från 1954 till 1993 som han kallar ’En ung mans bildningsväg’. Denna musik ställer inte in sig i ledet att spela duktigt och vackert eller bli berömd för en lysande tandrad. Musikanterna bildar ett eget led som är en enda röra, den mest hysteriska svenska jazzskiva jag hört.

Några små band, Lindqvist spelar piano i en sonat av Händel, 23 man av landets elakaste musikanter i en låt, en tornado, bland annat fyra trumslagare, ett vanvettigt saxofondrag ihop med pianisten Henno Tooming och till sist spelar Lindqvist flöjt i ’Silhouette’ där bara Lars Gullin kompar på piano.

De öppnar kranen och låter lusten forsa, besatt.

Den andra privatskivan är gjord i trombonisten Dicken Hedrenius vardagsrum, tror jag, efter att tyvärr ha börjat läsa texthäftet innan jag lyssnat. Dickens text hyllar sina vänner och sej själv så äpplekäckt, att Thore Skogman framstår som en präst.

Musiken är också käck, ett studentspex. Maria Friberg sjunger dock två låtar härligt, saxofonisterna John Högman, Johan Hörlén, Fredrik Ljungqvist och ’Texas’ Johansson har korta och duktiga inpass, trombonen är rolig och snabb i ’Indiana’ men ingen når hettan i Gunnar Lindqvists skiva.

Och just den går inte att köpa, för den skiter i marknaden.”

Om Sverige SM-guld (rw2)

Sörmlands Nyheter, 5 oktober 2001, ur Fride Janssons recension av konsert med Eddie Bruhner och Kenneth Arnström m.fl

”På trombon backar Dicken Hedrenius upp med motstämmor och tuffa glissandon. Och i solona klipper han till med fräsande auktoritet och tonbildning i machostil. Och gamla ”Star Dust” får både hans höftvaggande dansvärme och en massa motinfall på tvären. Och först och sist busroliga besök i pedaltonernas källarvalv. Kul!”

Nerikes Allehanda (?) hösten 2000, Kjell Stockhaus om konsert med Hjalmars Jazz i Örebro:

”Dicken Hedrenius var gruppens andra stora stjärna. Det var han som bildade ryggraden i blåset och i *Indiana* svängde det loss riktigt rejält. Dessutom bjöd han ett mycket njutbart solospel tillsammans med kompet i såväl första som andra set.”

Göteborgstidningen 29/11 2000 om konsert med Peter Asplunds storband i Göteborgs Konserthus:

”Solisterna är också drivna, Peter Asplund själv på trumpet, Per Texas Johansson, tenorsax, Dicken Hedrenius på trombon med flera”.

Svenska Dagbladet 12/1 2001, Sven Malm om Peter Asplunds storband på CD:n ”Satch as such”:

”Och även om det är sparsamt med solister utöver en magnifik Asplund så gnistrar det till om Per Texas Johansson, Magnus Lindgren, Karl-Martin Almqvist, Dicken Hedrenius och Karin Hammar.”

Sörmlands Nyheter, november 2001, Fride Jansson om konsert med ”Swe-Dukes”

(”Ellingtonband" från Uppsala)

”Och så fanns där förstås den snillrikt personliga trumpetaren Bosse Broberg som i denna tidigt bebopförebådande låt släppte loss i en rad solochorus värdiga Dizzy Gillespie. Inget snack om den saken, det syntes också på hur spelkamraten Dicken Hedrenius koncentrerat och saligt leende tog in sin äldre jazzkollegas solo. Och då hör det till saken att Hedrenius själv kan de flesta knep, från growl till öppen machoklang, från surrande plåtburkssordin till det mest smekande Tommy Dorsey-spel överst upp i höjden. Härligt!”

RECENSIONER AV CD:N RITSCH RATSCH FILIBOM BOM BOM

AFTONBLADET 2001-12-12, Tobias Fröberg

”Juljazz kan vara förfärligt. Men Dicken Hedrenius lyckas (med en jätteportion musikerhumor, läs omslaget så fattar ni) med att göra om "Rudolf med röda mulen", "When you wish upon a star" (fin-fint sjunget av Maria Friberg) och "Staffansvisan" till något man definitivt skulle kunna tänka sig till glöggen.”

SVERIGES RADIO P2, ”Mitt i Musiken” om julskivor 2001-12-11, Sture Johansson

”Jag tycker ofta att det är nåt lite ansträngt över de här stämningsskapande ambitionerna hos julskivorna, och mycket annat är väldigt högtidligt, och äkta eller oäkta religiöst. Och allt det här, tycker jag, tenderar att ta bort lusten och

glädjen i musiken. Så därför är jag väldigt glad över en skiva som har kommit i år, en julskiva som heter Ritsch Ratsch Filibom Bom Bom, för där finns det just lust och lekfullhet. Det är trombonisten Dicken Hedrenius som har arrangerat 21 av våra vanligaste julsånger. Och så har han samlat ihop ett antal mycket framstående jazzmusiker och ett par fina sångerskor, och så har de gjort denna skivan. Och de tar sig an den här repertoaren med jazzens sedvanliga beredvillighet att spela precis vad som helst fast på sitt eget sätt. Utan dock att på minsta sätt bli vanvördiga. Det är som ett gäng tomtar på julkalas som drar några låtar tillsammans framåt kvällen. Och ibland så är det arrangerat storband och ibland är det uppsluppen kollektiv improvisation. Men allting är omedelbart igenkännligt, för de här arrangemangen ansluter till den karaktär som sångerna har fått av traditionen. Och min enda reservation för den här skivan – om det nu är en reservation – det är att jag som jazzlyssnare blir lite förvirrad när fina improvisationer, instrumentalimprovisationer, blandas med glam och stoj på det här viset”

VESTMANLANDS LÄNS TIDNING 2001-12-03, Gunnar Holmberg

”Dicken årets jazztomte

Våra svenska artister visar lyckligtvis ännu inga anlag för musikalisk julhysteri. Snarare blir man glatt nyfiken när någon släpper en julskiva, som förra årets lyckade Winter Wonderland (Dragon) med pianisten Claes Crona.

I år slår trombonisten till med Ritsch, ratsch, filibom bom bom (Sittel). 21 låtar klarar han och hans jazznissar av på en dryg timme, så här finns lösningen om man vill ha en varierad och annorlunda dans kring granen. Dicken har inte bara hittat egna infallsvinklar på våra kära svenska julsånger, utan även sökt sig över gränsen till Danmark, Finland och Italien. Ja, och förstås USA, för vad vore en julskiva utan White Chistmas och Jingle Bells?

Självklart blir det en svängig jul i Dickens sällskap. Uppväxten i pappa Gugge Hedrenius Big Blues Band har satt sina påtagliga spår. Men han har tveklöst massor av egna jazzidéer och inte minst en stor portion humor. Lyssna bara på hans trombonsolo efter Carin Lundins sång i Jag såg mamma kyssa tomten eller korta frijazzsmittade Goder Afton.

Dicken står själv för urval och alla arrangemang, men ser till att alla 13 musiker och sångare får solochanser. Barytonsaxarna John Högman och Charlie Malmberg spelar exempelvis viktiga roller och Anders Lindskogs tenorsaxspel är förstås alltid högst njutbart.”

VESTMANLANDS LÄNS TIDNING 2001-12-17, Gunnar Holmberg

”Julens jazzklappar” är rubriken och här handlar det om ett antal svenska jazzskivor som rekommenderas att bli julklappar. Artikeln avslutas så här:

”Sista-minutenklappen

En glad och svängig helg får förstås inte sakna jazziga julmelodier och då är det Ritsch, ratsch filibom bom bom (Sittel) med trombonisten Dicken Hedrenius och hans vänner som gäller.”

ORKESTERJOURNALEN, dec 2001, Leif Wigh

”JULJAZZ PÅ ALLVAR

Konceptet ser väl lite för humoristiskt ut för att locka den allvarligt lagde jazzköparen. Men låt inte det lura er, för Dicken Hedrenius har gjort om julvisorna till trevliga foxtrots och andra pardanser. Redan första numret förmedlar både julglädje och nostalgi, för inledningen påminner svagt om Billy Mays orkesters version av samma tema. Men så friskar Henrik Blommé i med saxen à la Hank Crawford, och då blir det juljazz på fullaste allvar. Även i *Winter Wonderland* står Blommé på, och för det får han en stor amaryllis. Samma växt utdelas till Pär Grebacken för solot i *Nu har vi ljus i vårt hus*, och man noterar med förtjusning både John Högmans och Anders Lindskogs utmärkta saxofonsolo i andra nummer. Sångsolisterna är lite försiktigare, och litet dåligt upptagna kanske.

Som ett trevligt inslag i julfirandet vid hemmets härd platsar denna cd mycket väl. Det är sympatiskt med musikanter som Dicken Hedrenius, som vågar ta ut svängarna ordentligt – både vad det gäller det egna trombonspelet och musiken

i sin helhet.”

SUNDSVALLS TIDNING, 2001-12-07, Hans-Erik Bergman

Betyg: 4 CD-skivor

”Så här års kommer det julskivor, nya som gamla återutgivningar, i parti och minut med oftast likartat innehåll utom Dicken Hedrenius som gått en helt egen väg på färska albumet *Ritsch Ratsch*... Han har gjort om julvisorna till härligt svängiga foxtrots och andra pardanser. Det är kul med musikanter som Dicken som vågar bryta det traditionella mönstret och bjuda på något nytt och fräscht. Skivan rymmer 21 spår fördelade på drygt 64 minuters speltid. Missa inte juljazz med Dicken Hedrenius och hans vänner.”

DAGENS INDUSTRI, 12/12 2001, Leif Domnérus

”Lustigare och mer upprymd juljazz på svenska gives sällan. **Gugge Hedrenius** trombonspelande son **Dicken** vansläktas icke. Pappas bluesfeeling har gått i arv. Sen har Dicken adderat humor och glimten i örat. Rudolf med röda mulen, White christmas, Stilla natt, Jingle bells; kort sagt alla de kära julvisorna ryms här. Svängigt och frimodigt tolkade av Dicken Hedrenius, plus ett gäng synnerligen raska tomtejazzare. Alla verkar tycka att julen är det roligaste som finns!”

LJUSNAN, 11/12 2001, Thord Ehnberg

Under rubriken ”*Trombonister bjuder på funk och jullåtar*” recenseras Ritsch ratsch filibom bom bom och Nils Landgrens Fonk da world. På följande sätt beskrivs Ritsch Ratsch Filibom bom bom:

”Dagens skivor har två trombonister som bandledare. **Nils Landgren** och hans **Funk Unit** spelar funkjazz med tryck och intensitet, medan **Dicken Hedrenius med vänner** har gjort årets julskiva för oss jazzlyssnare.

Goder afton, Ritsch ratsch, Räven raskar, Jag såg mamma kyssa tomten, Betlehems stjärna och med tanke på vädret de senaste dagarna lite malplacerade men med förhoppning om *White Christmas*, och många fler finns här. Med den passande avslutningen *Stilla natt* blir det hela 21 mycket kända jullåtar att både skutta runt granen och i stilla eftertänksam ro lyssna till. Men det är inte bara gamla inkörda
(h)julspår trombonisten Dicken Hedrenius och hans vänner undfägnar oss till julgröten. Det är med lätt personlighet och i mycket på jazzens villkor vi får höra de välkända sångerna. Redan i den inledande swing-gungande *Rudolf med röda mulen* öser **Henrik Blommé** bluesfyllt kraftfulla toner ur sin altsax, Dicken Hedrenius själv friskt flerstämmig trombon i julpotpurri på många jullåtar, *Bereden väg för herran*, där Dicken spelar vackert piano och *Tre pepparkaksgubbar* åter trombonen tillsammans med **Per ”Texas” Johansson**, tenorsax, i kreativa solon. Lätt mollstämda *Sylvias julvisa* med **John Högman**, barytonsax och i gungande *På loftet sidder nissen med sin julegröd*, med **Catharina Hedrenius**, flöjt, Dickens trombon och **Martin Wikström**, vibrafon och trummor i huvudrollen. *Staffansvisan* är en häftig duett mellan Hedrenius trombon och Högmans baryton. Tre medverkar med sång. Helt personligt av **Maria Friberg** i känslofullt vackra *When you wish upon a star* och **Carin Lundin** likaledes personligt i *White christmas*, båda med Dickens trombon i obligat och solo samt i den senare även **Anders Lindskog**, skön tenorsax i solo. Den tredje sångaren är **Thomas Fridén**, som tar sig an en innerligt vacker och högtidligt sjungen *Santa Lucia.* Det här är en fint varierad jul-jazzskiva som jag tycker om och som passar många kategorier lyssnare, inte bara inom den snäva jazzgenren.”

HELSINGBORGS JAZZKLUBBS HEMSIDA, december 2001

”Ett sista-minutentips från redaktören, Dicken Hedrenius och hans vänner har givit ut den ultimata julskivan *Ritsch Ratsch filibom bom bom* köp den och njut”

ur TRADJAZZPULSEN, nr 1 2002, Lasse Matsson

”**På tok för sent för jule-Pulsen: Dicken Hedrenius och hans vänner: Ritsch Ratsch filibom bom bom** *(förteckning över låtar och musiker och detaljerat soloschema).*

”Här skramlar en CD juljazz ner i brevlådan, exakt en timme efter att december-Pulsen har skickats till tryckning. Lyrisk här, rolig där, alltid med musiken begåvat tolkad. Det känns bitter att med Oliver’s Dixie Syncopators notera ”Too late”, för musikanterna såväl som för en redaktion som vill vara på bettet och högaktuell.

”It’s June in January”, börjar en gammal ballad. ”It’s jul in February” känns på något vis inte lika lovande. Så skribenten ämnar tala väl med chefredaktören: låt nu denna artikel tryckas i repris i december-Pulsen år 2002.

Dansband och list-smörisar sprider årlig julesoppa på CD; inget ont om elitkörer och storsångare som gör sammaledes. Men bara en gång tidigare har det fått svänga om en jul-LP/EP: Ella Fitzgeralds ”A swinging Christmas” med klösiga arr och The Lady i form i det mesta från Sleigh Ride via Let it snow... till tomteblosset Jingle Bells. Men så dans-kring-granen-vänlig var/är den kanske inte. Och inte så svensk, heller. Dicken är svensk så det susar i barr och glitter; se bara titeln på hans och hans musikanters – nästan exakt desamma här – första CD: Sverige SM-guld! (Pulsen 6/00). Och ingen kan väl klaga heller på denna titel, som minner om såväl ”Fru Söderlund” som ”Ge mig lite sodavatten” (uttalat av herr Söderlund på sträv uppmaning av frun, som tycker att han inte skall ta sin tredje åtta (jingle) Bell’s ren medan han glor på ”lilla mamsell Blom”).

Mappen i stadig papp är stilig och påkostad. Låt inte dess juldekor skrämma er; musiken är klart tidlös. Dicken har skrivit en charmig introduktion men avslöjar inget om mästaren bakom de genommusikaliska, stundom glatt snurriga arren, som följaktligen torde vara han själv.

Alla tider, solister (se ovan) finns angivna; Sittel håller stilen Spänn hästarna för, det är jul! (Renarna tilhör Santa Claus – här är det svenskt). Då åker vi. Som redan framgått bär det av i positiv anda, inte på någon ”slay ride”.

Rudolf med röda mulen) Perfekt danstempo, medium slow, prydligt arr och trevliga saxsolon. Rudolf tonas, förmodligen bort mot norrskenshorisonten.
Potpurri) Ett ”dår-arr” typ Svends och Ulriks ”Önskekonserten”, men med ett smörgåsbord där vissa melodiassietter får högst fem sekunder på sig innan det byts. Härligt, som gjort för en liten tävling om hur många snuttar man hinner uppfatta. Inget facit synes än.
When you wish upon a star) Maria tar ton, elegant med versen cappella, refrängen till bara lysande bas/trummor, Dicken in de åtta sista. Maria gör som Disneys tenor, landar på höga kvinten. Flärdfritt, skickligt.
Tre pepparkaksgubbar) Härligt marschtempo med löd i sax-arr och trummor, Texas, Dicken och Anders tar fram blåslampan så pepparkaksgubbarna nästan svartnar. Ljuvligt.
Sylvias julvisa) En vacker mollballad (av Dicken?) *(Nej, det är en finsk julsång. Dickens anm.)* som inbjuder Jontes baryton till ren Gullin-lyrik till stilla vibrafon/trombon-obligat. Jul-vligt.
Jag såg mamma kyssa tomten) Rask medium med vers, flärdfri sång av Carin till Dickens beguine-ande på pianot innan han tar till sin dubbade, tydligen el-förvrängda trombon och lattjar med oss.
Goder afton) Lagom knäppt, med lilla sopraninoblockflöjten ensam innan saxarna bryter ut i alltmer positiv-artat ¾-arr mellan unisona partier. Så dickenskt det kan bli, fjärran från Scrooge (Scrooge är elaka gubben, som tvingas bli snäll på tampen, i Charles Dickens ”En julsaga”, som TV-film lika mycket tradition som Kalle Anka).
När det lider mot jul) Dickens trombonstjärna strålar till adekvata saxar, liksom Malmbergs baryton. Dickens dubbade el-piano behandlas med perfekt klangverkan . Titeln är den korrekta; inledningen ”Det strålar en stjärna” är den välbekanta.
Santa Lucia) Stiligt arr för rörblåset, Fridén sjunger på prydlig italienska med skolad pipa. En liten coda för trombon + bas lattjar till det.
Staffansvisan) Efter trombon-lead till kul saxar bär det av i dubbeltempo, i ett underbart arr med perfekt vispkomp. Jontes baryton och Dickens sordintrombon kickar Staffan i häcken. Som styrelseledamot i Stallbröderna framför skribenten det jazzmusikant-rika sällskapets hyllning för tolkningen av dess ”signatur”.
White Christmas) Carin sjunger till bas och vispar, Anders’ tenor gör lyrisk entré, saxarna spelar fagert innan Dicken leker en stund före Carins åtta sista. Det är inte Bing, allt som glimmar.
Ritsch ratsch filibom bom bom) Titellåten tas oväntat medium/slow med saxsektionen i huvudrollen bland solisterna Dicken och Jonte (baryton). Just när man hade väntat ett polkafyrverkeri... Indeed an unpredictable Christmas. Roligt, hörvärt.
På loftet sidder nissen med sin julegröd) Knastrevligt i en dansk schottis med Jonte på 16-delshumör med barytonen, Dicken lika rörlig, han, och vibra-start med Cotton tail-upptakt. Julegröd med minst en lille en.
Bereden väg för herran) Dicken spelar piano till kompet, fritt och med lätt radikal harmonisering; julotteofficianten hade nog sagt ifrån. Vi njuter.
Winter wonderland) Blommé spelar lite rockig alt för barnen, saxarna är lyhörda, Maria sjunger lätt gospligt. Man har lärt sig att spetsa öronen inför varje nummer: vad har de ställt till med den här låten, då?
Betlehems stjärna) Wa-wa-trombon a cappella ett helt chorus, rörblåsen i tjusigt arr ett halvt, före trombon + saxar.

Texas adlar sina takter till saxar + trombon. Grant, pojkar.
Nu ha vi ljus här i vårt hus) ¾-takt unisont före en störtskönt arrad modulation, Grebacken spelar ljuvlig alt, Malmberg fantasirik baryton och en dår-coda sätter punkt. Dansa kring granen och försök tralla med. Här va're signad juletid.
Jingle Bells) Lyss till saxintroden! Carin kommer in i vers + refräng till bas + trummor och efterhand piano. Vibran får fint blåsstöd och stöttar med trummorna (dubbat) ett utmärkt bassolo. Carin rundar av till klarinett/saxar-obligat. Så där kan man väl inte tolka Jingle Bells, heller! Gudskelov kan man det. I detta gäng, för våra öron.
Räven raskar över isen) Trombon + komp i rask trefjärdedelstakt och ett skickligt trumsolo på melodin (!). Så kan man ta en dryg minut tillvara medan stjärnan lyser över bättre hem (Blandaren).
Stilla natt) Dickens trombon + komp tar hand om finalen, straight såväl som två lätt improviserade chorus. Lätt respektfullt efter alla glada, musikaliska påhitt: äh grabbar, oss är en Frälsare född, för farao.

Dicken är en sentida själsfrände till trombonkollegan Janne Bark (Bunta, Black Bottom), som skrev fugor på Creole Song, Maple Leaf Rag m.fl. och blev en helsida i Sohlmans redan 1975 för sin musikaliska gärning som tonsättare och pedagog (Indien, USA m.m.). Han skulle älska Dickens musikaliska attityd, hans lysande talang och urval av likasinnade musikanter.

Glad jul 2002! Men plattan håller även i vårsolens glans, i sommarens soliga dagar och när stormande häver sig havets bröst.

Thank you for the music!

Expressens insändarsida 29/7 2002, DAGENS ROS! om en spelning med Hjalmars Jazz:

"Ett stort fång rosor vill vi ge till Hjalmars Jazz och en extra ros till Dicken Hedrenius för en oförglömlig kväll den 18/7 på Stampen i Stockholm. Ni var helt suveräna. Hoppas att vi får höra er snart igen!
Vi från Linköping"

Tradjazzpulsen nr 4 2002, Lasse Matsson om konsert med Hjalmars Jazz

"Nu kom Dicken. Stämningen tog några sekunder; det var klockrent, direkt."
"Dickens virtuositet och humor är välbekanta i musikantkretsar (ni har väl hans CD "Sverige SM-guld!")."

Dagens nyheters nätupplaga oktober 2003, Bertil Mollberger om GHBBB på Blue Rhythm Cafe:

"Briljant trombonspel av kapellmästarens ättelägg Dicken Hedrenius"

Sundsvalls tidning oktober 2003, Hans-Erik Bergman om konsert med Roger Pontare:

"starka soloinsatser av Dicken Hedrenius, Johan Setterlind, Pablo Cepeda och Jonas Knutsson."

Expressen 040521 om Porgy & Bess på Fryshuset (vem är skribenten?):

Ojämn Gershwin-opera i Fryshuset

Just när jag suckar som tyngst av besvikelse stapplar Anne Brown, 91, fram på Basketplanen i Fryshuset och tar emot kvällens varmaste applåd. Hon har gråtit sig igenom föreställningen. Anne Brown spelade Bess när George Gershwins musikalopera Porgy and Bess hade urpremiär i New York 1935. Det var hennes första roll och kanske, "blir det här det sista jag hör, jag kan vara borta i morgon". Porgy and Bess är ett unikt musikdramatiskt verk eftersom föreskrifterna för rollbesättning är: No whites! Än i dag finns den klausul som reglerar rollbesättningen till de färgades fördel. Men återuppståndna Stockholms musikdramatiska ensemble, SMDE, kringgår detta genom en reviderad halvscenisk version

tillika omarrangerad för jazzorkester. Mer likt good old SMDE hade varit att verkligen bara besätta med svarta sångare. På åttiotalet bedrev SMDE en spektakulär alternativ operaverksamhet med en dynamoproducent i spetsen som hette Gertrud Sivall. Publiken kände sig utvald och projekten fräna. Tillsammans med regissören Lars Rudolfsson valde man en gigantisk balkverkstad i Hammarbyhamnen för Carl Orffs Carmina Burana. Fryshuset, som är spelplatsen för Porgy and Bess, har dock kallnat avsevärt som alternativscen. När Sveriges Radios symfoniorkester drog in med Våroffer och Mikko Franck för ett antal år sedan gick platsen definitivt overground. Anders Carlberg inledningstalar högtidligt med citat från Hjalmar Söderbergs Doktor Glas: "Man vill bli älskad, i brist därpå beundrad, i brist därpå fruktad, i brist därpå avskydd och föraktad." Angelägnare än så blir inte kvällen. Däremot behjärtansvärd. Jakob Högströms välljudsbarytonala Porgy, Thomas Landers demoniska Crown, gengångarbasen Erik Sædén (som lustigt nog gör lycksökaren Sportin´Life som slutligen kniper Bess), och Gertrud Stenungs white-trash-soul-Bess triggar upp kvaliteten. Stenung lyckas få liv på en stundtals mycket tom och ödslig basketplan tillika ett drama snöpt på förklarande recitativ och logiska övergångar. Så också Consuelo del Pilar och Anna Sise som sjunger biroller, och med värme och gospelröster lyckas få liv i ett verk som lider av ofärdig körsång och halvhjärtad koreografi. Men å andra sidan spelar Ronnie Gardiners All Stars Dicken Hedrenius jazzarrangemang fullkomligt professionellt och musikantiskt. Och så alla dessa evigt gröna sånger: "Summertime", "It aint necessarily so", "I got plenty o´nuttin", "I loves you Porgy". Alla värda ett större sammanhang. Jag såg att Kungliga Operan hade representanter på platsen. Det kan betyda någonting, men - it aint necessarily so.

Borlänge Tidning 8/9 2004, Bertil Danielsson om GHBBB:s konsert på Bolanche

"Det är ett laddat och spelsuget band Gugge visar upp. Precis som vanligt. Stora favoriter var solisterna Hector Bingert och Bosse Broberg (som förresten passade på att bli 67 år just i Borlänge) och - inte minst - Dicken Hedrenius som med stor tydlighet bevisade att han inte fanns på plats i egenskap av 'pappas pojke'. Plustecken också för Cissi Wennerströms lödiga baryton. För många var nog sångaren Marino Valle en ny och angenäm bekantskap med tryck i stämman och inte obetydlig blueskänsla. Gugge Hedrenius band är alltid en frisk upplevelse att avlyssna. Visserligen är det en samling med stor rutin, men att spela på rutin; glöm det. Bosse Broberg, exempelvis, spelar fortfarande med samma entusiasm som hemma i Zilas Sjöbloms band i Ludvika för över fyra decennier sedan. Fast bättre, givetvis. Bättre än de flesta även med internationella mått."

Arvika Nyheter 23/3 2005, ur Sven Ljungbergs artikel om en konsert med Tom Nässbjers "le Band"

"Dicken Hedrenius på trombon var, förutom en utmärkt instrumentalist, även en stor showman! Som introduktion till Stardust bjöd Dicken på en kortversion av "När trollmor har lagt de elva små trollen och bundit fast dom i svansen" som gled över i Värmlandsvisan för att avslutas med Yesterday! Slå det, den som kan."

Tradjazzpulsen nr 2 2005, ur Lasse Matssons recension av en konsert med Limehouse Swing på en jazzkryssning med Ålandsbåten Cinderella

"Dicken var på sitt mest 'vanvettiga' humör och torde ha rört till det för Thorleifs-vana dans-öron"

"Istället utbröt rena clownerierna i *Bye, bye, blackbird* med Dicken nere i något slags kontraoktav medan bandet tjoade låttiteln."

"Dickens sagolika slakt på *Stardust* - först mord på versen, så refrängen sweet med täta utbrott av higginbothamska VRÅL, och så upp en oktav, därpå ner tre."

Ur Sven Malms artikel i Svenska Dagbladet 24/4 2005 om en konsert med storbandet "Blue House Jazz Orchestra" (under ledning av Peter Asplund och Magnus Lindgren) i Stockholms Konserthus

"Unge trumpetaren Karl Olandersson imponerade stort i Moten swing och trombonisten Dicken Hedrenius var en annan

som drog ner applåder, liksom Johan Löfcrantz-Ramsay bakom trummorna."

Ur tidningen DIG:s nätupplaga, juli 2005, Gunnar Holmberg om Gugge Hedrenius Rhythm & Blues Jazz Orchestra på Skeppsholmsfestivalen i Stockholm.

Gugge gungade igång Stockholm Jazz Festival

När den första jazzfestivalen drogs igång på Skeppsholmen 1980 hörde Gugge Hedrenius Big Blues Band till en av de många attraktionerna. Vid tisdagens festivalstart, 25 år senare, var det Gugge som fått äran att dra igång aktiviteterna. Och nu med utvidgade Gugge Hedrenius Rhythm & Blues Jazz Orchestra, som direkt satte Skeppsholmen i gungning med sin svängglada storbandsmusik.

I det här 18-mannabandet finns dessutom tillgång till en rad utsökta solister, som Bosse Broberg, Lars Lindgren, Hector Bingert, Cecilia Wennerström. Johan Hörlén och Dicken Hedrenius.

Som extra solistförstärkning presenterade Gugge även den orättvist bortglömde trombonisten Kurt Järnberg, som imponerade stort i sitt solonummer.

Östgötacorrespondenten, Gunnar Ekemo den 21 juli 2005 om Gugge Hedrenius Rhythm & Blues Jazz Orchestra på Skeppsholmsfestivalen i Stockholm.

"Det intensiva regnet upphör och Gugge Hedrenius Rhythm & Blues Jazz Orchestra intar scenen på Skeppsholmen - kan man tänka sig en bättre öppning på jazzfestivalen? Knappast! Veteranen Hedrenius verkar ha fått en nytändning, och vilken imponerande laguppställning han presenterar.

Hans storband hördes på den här festivalen redan i dess barndom för 25 år sedan, underbart att konstatera att de fortfarande låter hungriga".

Nerikes Allehanda den 6 november 2005, ur Kjell Stockhaus' recension av en konsert med Gugge Hedrenius Big Blues Band i Örebro

"Kvällen på K5 inleddes i sugande gungande bluestempo med *Don't cry baby*, och sedan öste man på i den ena härliga låten efter den andra. Oerhört fina solistiska insatser dessutom genom exempelvis Hector Bingerts fräna tenorspel, Dicken Hedrenius mjukt sjungande trombon och tekniske basisten Håkan Trygger i gamla fina *In a mellotone* innan det var dags för en av kvällens överraskningar i vokalisten Marino Valle. hans tolkning av gamla Glenn Miller-låten *At Last* är riktigt häftig. Härlig blueskänsla och en stark kristallklar röst som utan tvekan för tankarna till Joe Williams då han var som bäst med Basie-bandet."

Sundsvalls tidning den 15 november 2005, ur Hans-Erik Bergmans recension av en konsert med Jesper Kviberg Social Club of Music

"I går kväll spelade ett välklingande band under ledning av trumslagaren Jesper Kviberg. Han och hans manskap, Johan Setterlind trumpet, Dicken Hedrenius trombon, Charlie Malmberg barytonsax, Magnus Kjellstrand altsax flöjt och sång, Kristian Harborg tenorsax, Calle Bagge piano och Lars Ekman bas hade som riktiga mästerkockar rört om i jazzgrytan och plockat upp det bästa och mest smakfulla bitarna och lagat till en egen smakfull meny.
Det var både nyskapande och traditionellt där man kände historiska vingslag från Arne Domnerus och Carl-Henrik Norins Nalenorkestrar, Duke Ellington, Charles Mingus och Art Blakeys budskapsjazz.
De lät även stundtals som det klassiska New Orleansbandet Dirty Dozen Big Band med spännande kollektiv improvisation.
Kvällen inleddes med två häftiga opus av Dicken Hedrenius, Min skatt har minskat och Meatballs of fire. Musik som verkligen väckte avsomnade livsandar och satte fötterna i rörelse. Efter den öppningen fick vi höra Charlie Malmbergs vackra This Moment med avspänd sång av Magnus Kjellstrand. Roligaste numret för min del var Honky Tonk Bolero där återblickarna gick till brassbandsstilen från då förra seklet var ungt.
Att de spelade hemmasnickrad musik med nygammal karaktär visar på ett tydligt sätt att man kan lämna den slitna standardrepertoaren och skapa nya spännande klanger."

Dagbladet Nya Samhället (Sundsvall) den 15 november 2005, ur Björn Berges recension av en konsert med Jesper Kviberg Social Club of Music

"En skön och avspänd jazzkväll med ett litet storband som spelade en synnerligen blandad repertoar." "Jespers medmusikanter var handplockade - hela bunten hans personliga favoriter. Själv fastnade jag framför allt på trombonisten Dicken Hedrenius, Gugges son, som har ett spelsätt som mycket påminner om de stora, gamla gudarna på instrumentet - Jack Teagarden till exempel, men med betydligt bättre teknik." "Repertoaren var bandets egen med original som Min skatt har minskat och Meatballs of fire. Att arrangera för fem blås är alltid tacksamt, och barytonsaxofonisten Charlie Malmberg hade själv skrivit ett antal ballader, där altsaxofonisten Magnus Kjellstrand lät höra en ljus tenorstämma med underfundiga texter och med ett diskret ackompanjemang av övriga blåsare i en Ellingtonsk anda. Plötsligt tog repertoaren en nyvändning med ruffiga riff, och plötsligt tyckte man sig höra salig Charlie Mingus i full aktion. Charlie and those tappin' feet var ett arrangemang i gammal stil, och Jesper Kvibergs trippande med stockarna på lilltrumman skulle föreställa en steppdansör på det glada 30-talet".

Eskilstunakuriren den 1 november 2006, ur Torstens Brafs recension av Margareta Bengtsons skiva "I'm old fashioned"

"Det är förstås en tung förlust för The Real Group att Margareta Bengtson nu har valt en annan väg än gruppens.Men jag kan också förstå att det är hög tid för henne att pröva på något annat, och framför allt att både på scen och på skiva få omge sig med musikanter. På denna Margaretas första skiva jobbar hon ihop med bland andra Joakim Milder, Peter Asplund, Peter Fredman, Dicken Hedrenius och Ove Lundin och med Pål Svenre som producent. Ett väldigt kompetent sällskap."

Nerikes Allehanda den 7 december 2006, ur Kjell Stockhaus' recension av en konsert med Gugge Hedrenius Big Blues Band i Örebro

"Redan i kvällens första nummer satte Hector Bingert ribban högt för de övriga musikanterna genom att briljera i ett sanslöst solo i *Kick off the blues*. Bosse Broberg visade vad han kan i Erroll Garners kända *Misty*. Sedan var det bara för Dicken Hedrenius att följa upp med ett fint solo i On the sunny side of the street."
"Marino Valle gjorde gamla Glenn Miller-godingen *At last* till en tungt svängig blueslåt och där hjälpte även Dicken Hedrenius till att ta bort den smöriga stämpeln."

Lira nummer 5 2006, ur Göran Olssons recension av Margareta Bengtsons skiva "I'm old fashioned"

"Måleriska arrangemang med plats även för stråkar har skrivits av tenoristen Joakim Milder, Pål Svenre, trumslagaren Calle Rasmusson och Bengtson själv. En juvel är It never entered my mind där Margaretas charmerande sång kompletteras med utsökt trombonspel av Dicken Hedrenius. Like someone in love är lika förförisk. Där lägger Peter Asplunds sordinerade trumpet en läcker girlang runt sången. Skivan innehåller också välpassande utsmyckningar av Joakim Milders smygande tenorsax, Ove Lundins eftertänksamma piano och Peter Fredmans stundtals klösande altsax."

Orkesterjournalen nr 12 (?) 2006, ur Bertil Sundins recension av Margareta Bengtsons skiva "I'm old fashioned"

"Jerome Kerns I'm old fashioned glider fram gravitetiskt, först som ensam röst sedan också instrumentalt i ett suggestivt arrangemang av skivans producent Pål Svenre, som också tagit sig an Kurt Weills och Ira Gershwins This is new (vilket den var 1941 i uppsättningen av Lady in the dark). Arret leker också med öppningsfrasen från en annan europeisk komposition, Bronislaw Kapers Invitation (centraleuropeerna Weill och Kaper arbetade båda i USA under 1930-50-talen).
Vid sidan av Svenre bidrar Joakim Milder med två fina arrangemang på Richard Rogers It never entered my mind och Leonard Bernsteins Some other time, från musikalen On the town, mitt favoritspår på skivan. Margareta själv har arrangerat några sånger och Calle Rasmusson Dindi. Det vattnas i munnen på mig redan vid tanken på alla de här sångerna från 1940- och -50 talet, här utsökt valda av Bengtson och Svenre. De här båda decennierna betraktas ju som den sofistikerade slutfasen i "The American Song Book", sen tog rocken över. Denna mycket smakfulla genomgång av tio standards på en cd tycker jag måsta räknas till topparna i årets svenska skivproduktion. Och då har jag ändå inte sagt något om sången. Margareta Bengtson (tidigare Jalkéus) var i många år sopran i a'capellagruppen The Real Group som hämtade en del inspiration från 1970-talets Singers Unlimited där sopranstämman sjöngs av Bonnie Herrman och vars sångteknik och klang också satt sina spår hos Margareta Bengtson. Hennes röst var tidigare ganska vass i det högre registret men här är den mjuk och mer avspänd, kanske litet tunn ibland men ändå genomträngande där det behövs. När hon nu inleder en solokarriär är det alltså med en repertoar som är litet tillbakablickande, "old fashioned" och det är där hennes hjärta befinner sig, vilket hörs. Den enda sång som faller litet utanför är Twisted av Wardell Gray, vars tenorsolo vokaliserades av engelska Annie Ross. Här fortsätter Bengtson på den vägen. Jag älskar Wardell Gray men ställer mig tveksam till valet och resultatet här. Bengtson kanske ville ha en rivig kontrast till det övriga.

Peter Asplund spelar några gudabenådade solon, Dicken Hedrenius öppna och klara solon gör mig glad varje gång jag hör dem, de har en alldeles särskild karaktär. Ove Lundins vackra pianoklanger, norske gästsolisten Tom S Lunds gitarr i de två bossorna och mycket annat är väl värt att lyssna på och reflektera kring. Det hela blir inte sämre av två fotografier i konvolutet, två representationer av Stockholms Södermalm: Södra Teatern och Stomatoltuben vid Slussen…"

Sundsvalls tidning den 2 juli 2007, ur Hans-Erik Bergmans recension av en konsert med GUBB (Gävleborgs Ungdoms Big Band) på jazzfestivalen "Bangen" i Sandviken

Ungdomens triumf på andra Bangendagen!
"Bangens andra och avslutande dag inleddes på lördagseftermiddagen med GUBB, d.v.s. Gävle Ungdoms Big Band under ledning av trotjänaren Bertil Fält och gästsolisten, trombonisten-kompositören-arrangören Dicken Hedrenius. Efter att njutit i fulla drag under deras framträdande förstår jag varför vårt eget länsungdomsstorband – LUST fick sträcka vapen mot GUBB i ungdomsstorbandstävlingen vid årets jazzfestival i Linköping. Frågan är hur många amatörstorband med mogenbesättning som kan mäta sig med de här brådmogna ynglingarna?

Inte många gissar jag!

Bertil Fält hade som alltid tidigare drillat sitt unga manskap på bästa sätt. Utan att darra på manschetten behandlade de Dickens fina material på ett mycket övertygande sätt. Nu hade ju Dicken inte bara kompositioner och arrangemang på samvetet. Han stod även för ett utsökt trombonspel där pondus och finkänslighet gick hand i hand. Inte nog med det, han är också en stor humorist vilket låttitlarna visade, vad sägs om "Varför får inte jag hugga ner ett träd när Agneta Fältskog". I just den låten fick vi vara med om en solistkavalkad som hette duga. Samtliga av dem visade att återväxten inom svensk jazz är säkrad. Av alla solister, utan att förringa någon, var det barytonsaxofonisten Johan Holm och gitarristen Joel Svensson som imponerade mest."

Kristianstadsbladet den 13 oktober 2007, ur Sven Bjerstedts recension av en konsert med Margareta Bengtson

Nå, alltsammans inleds i Åhus av en mellansvensk oktett – ledd av en kvinna. Den klangliga målmedvetenheten är beundransvärd, blåsarsammansättningen omsorgsfullt uttänkt och arrangemangen i många fall sensationellt välgjorda.

Bandet är vältrimmat, överenskommelserna tydliga, perfektionsnivån hög. De skulle kunna åstadkomma en nära nog fulländad live-cd varenda kväll, känns det som. Ett slags allvarlig innerlighet vilar över oktetten. Blåsarnas blickar är ömsom stint notläsande, ömsom slutna.

Inslaget av klassisk skolning är påfallande, allra främst kanske hos pianisten Ove Lundin och filharmoniske flöjtisten Stig Bengtson. Lundin tillför ett sant kreativt melodi- och harmonisinne och en dynamisk finess som genomgående är en fröjd att höra, säkerligen också att sjunga till.

Margareta Bengtson har ett svindlande röstomfång, ljust, vackert och perfekt kontrollerat. Framtoningen är blid, intonationen osviklig. Till och med hennes "blå" toner framstår som klockrena.

Finstämt är ordet. En lätt publikkonflikt uppstår med de pladdrande jazzhuliganerna i angränsande rum. Balladernas mängd överväldigar, och de få raskare inslagen blir förlösande: Bengtsons egen New York-blues "Å i åa ä e ö", Lars Gullins fina "Peter of April" och Povel Ramels glada "Kommissarie Larsson" – men där för svänget med sig hörbarhetsproblem. Bengtson är ingen shouter.

Glödande solistiska insatser bidrar till att höja temperaturen, inte minst Peter Asplunds trumpet i "Like someone in love" och Peter Fredmans altsax i "Twisted". Fredmans härligt rika ton firar lyriska triumfer i "Corcovado" och "Underbart är kort", liksom tenoristen Joakim Milder i "This is new". Dicken Hedrenius trombon surrar härligt i "Dat Dere" och predikar milt i "It never entered my mind".

Vidare måste nämnas Stig Bengtsons pietetsfulla barytonsax i Gullins ballad "Merlin" och Asplunds förnämliga sånginsats(!) i duetten "Varför ska jag va' med?" Hasseåtages text till Oliver Nelsons "Miss Fine" är här innehållsligt och rytmiskt uppdaterad: "Egon Kjerrman smäller högre än en atombomb" har fått bli "Allsång på Skansen smäller högre än växthuseffekten".

Festivalstartskottet är lågmält, tänkvärt, delikat. Det smäller högt. Välbehag och mersmak – en utmärkt apéritif till årets jazzmeny.

Vallentunasteget den 15 november 2007, artikel av Jesper Almén under rubriken "Dicken

blir galet glad av vråljazz"

Mats ”Dicken” Hedrenius är trombonisten som har spelat med alla, från Lill-Babs och Jockmocksjocke till Weeping Willows och Lisa Nilsson. Nu är han skivaktuell med Jesper Kvibergs Social Club Of Music.

– Jag vill spela musik som är så härligt galet ösig att man inte kan sitta still, säger Dicken Hedrenius. I snart 20 år har han jobbat på kulturskolan i Vallentuna och samtidigt varit en av Sveriges mest anlitade jazztrombonister.

Dicken Hedrenius är uppvuxen i musiken. Hans pappa är den kände jazzstorbandsledaren Gugge Hedrenius och Dicken debuterade som gästsolist i pappas orkester redan vid elva års ålder. Att jazzen blev hans huvudsakliga genre föll sig naturligt. Att det var just trombon som blev huvudinstrumentet har att göra med att han som liten tyckte det såg roligt ut när trombonisterna stod och drog i handtagen, men det var inte bara därför.

– Som trombonist i ett rockband har man oftast som uppgift att härma en elefant, och i teateruppsättningar beordras man jämt att låta som en prutt eller en ångbåt. Jag älskar det! Trombon är huvudsakligen ett elefant- och pruttinstrument, säger Dicken och skrattar.

Den fortsatta musikutbildningen skedde på Södra Latins musikskola och därefter har CV:t och antalet skivor han medverkat på stadigt vuxit. Frilansjobben har varit många och varierande genom åren.

– Under en lång tid var jag en av de få unga trombonisterna som fanns i svängen. Jazzbranschen var ganska liten, man kände de flesta yngre som spelade. Nu är det annorlunda. Det har kommit många fler unga jazzmusiker som är jätteduktiga, säger han.

Dicken tycker om att göra utflykter över hela det musikaliska fältet men hans största kärlek är jazz som är så ösig och galen att man bara vill dansa av glädje. Sanslös partyjazz helt enkelt, med grunden i rhythm and blues som kom fram under 50-60-talen.

– Det är sådan musik man kan bli alldeles galen av glädje av, säger han.

Dicken har spelat på drygt trettio skivor genom åren och har släppt två plattor i eget namn. Det senaste projektet han medverkat i är i trummisen Jesper Kvibergs Social Club of music, en konstellation av jazzkompisar under ledning av trummisen Jesper Kviberg. Bandet släpper inom kort debutplattan Say Yes to love in the great city och releasegiget går av stapeln på Mosebacke den 19 november.

– Jesper är en av de bästa trummisar som finns, säger Dicken. Trummisar betyder mycket mer än många tror i ett band. Dessutom har han skrivit många fina låtar till plattan, framför allt ballader. Fast live brukar vi vara mer ösiga.

1989 fick Dicken jobb på dåvarande musikskolan i Vallentuna. Och han har varit skolan trogen genom alla år. Han bor i Vallentuna sedan länge med sin fru Catharina som också är musiker. De har tre barn. Kulturskolan är något han verkligen brinner för. De senaste åren har han varit extra involverad i olika kurser där.

– Kulturskolan är viktig. Konsterna är en av sakerna som gör människan till ett lite speciellt djur. Vi har det så bra här i Sverige. Om vi inte tycker att vi har råd med kulturskolor, då är det något som är vajsing, tycker Dicken.

Dagens Nyheter den 22 november 2007, Johannes Cornells recension av skivan Say yes to love in the great city med Jesper Kviberg Social Club of Music

En av poängerna med att spela musik är förstås det sociala umgänget. Det vill säga: yrkesmusiker kan kanske inte alltid unna sig den lyxen. Andra faktorer tar överhanden och till slut gäller det att gå runt. Då kan det vara värdefullt att, som trummisen Jesper Kviberg, samla ett gäng polare, om än tillika professionella, och bara lira ihop. Jag kan förstås inte vara helt säker på motiven här, men det är mer än bara bandnamnet som tyder på att Kviberg vill åt något mer än bara själva resultatet.

Tillsammans med bland andra basisten Peter Forss, trombonisten Mats "Dicken" Hedrenius och Magnus Kjellstrand på sax, flöjt och (inte minst) sång gör den rutinerade trummisen en lustfylld utflykt i egna kompositioner och andras. Det svänger och bär av, utan att musiken markerar revir. Den rena hantverksskickligheten kommer på köpet; ingen i sällskapet har något sådant att bevisa. Och poängen för oss som lyssnar är att det hörs när musiker trivs ihop och har kul. Jag tror knappast Kviberg räknat med det, men med sin inbyggda värme och stämning kan "Say yes to love" nästan passera som en julskiva.

Tidningen Hallands Nyheter, 23 november 2007, Martin Erlandssons recension av skivan Say yes to love in the great city med Jesper Kviberg Social Club of Music

Trumslagaren Jesper Kviberg gör fint varierade kompositioner till sitt åttamannaband, från det ösiga riffet "Jag vill ha ball" till lugna låtar snyggt sjungna i Sinatra-croonerstil av altsaxofonisten Magnus Kjellstrand. Jazz med ett par droppar av "swingin? 60:s"-pop här och där.

Johan Setterlinds luftiga trumpet pekar mot Miles & Gil Evans i "Victors song", Charlie Malmbergs barytonsax ökar Lars Gullin-folktonen i "Let it always be that way" och Calle Bagges pianospel är genomgående glimrande.

Stompiga "Give me one more chance" sticker ut i en liveinspelning med humoristiskt, släpigt trombonspel av "Dicken" Hedrenius, medan ett par blekare nummer mot slutet hade tjänat på lite Mingus-krydda.

Tidningen DIG:s nätupplaga, december 2007, Jan Olssons recension av skivan Say yes to love in the great city med Jesper Kviberg Social Club of Music

Jesper Kviberg är sedan flera år en av våra allra bästa trummisar, som i Social Club of Music samlat ett gäng svenska elitmusiker. I ”Say Yes to Love” bjuder de på tidlös, snyggt arrangerad och okomplicerad jazzmusik, som bör tilltala de flesta.

Det roliga är att repertoaren är hemsnickrad i en anda som ibland för tankarna till såväl hejare som Horace Silver och Benny Golson till svenska hjältar på området som Lars Gullin, Gösta Theselius och Georg Riedel. Begåvade trallvänliga melodier i långa banor alltså, de flesta signerade Jesper Kviberg.

Utmärkta solister står i kö och bland de mest framträdande kan nämnas trumpetaren Johan Zetterlind, som låter som en ung Art Farmer i valsen ”Victors sång”, pianisten Carl Bagge, tenorsaxofonisien Kristian Harborg, trombonisten Dicken Hedrenius och barytonsaxofonisten Charlie Malmberg. Emellanåt bryter också altsaxofonisten Magnus Kjellstrand ut i sång, vilket han gör alldeles rätt i.
För mig är ”Say Yes to Love” en av 2007 års allra bästa, svenska jazzplattor.

Tidningen Dagbladet, 3 februari 2009, ur Björn Berges recension av en konsert med Lasse Törnqvists All Stars

Dicken Hedrenius är en av de roligaste trombonister jag vet, en hårt satsande solist med bländande teknik och överraskande improvisationskonst. Ibland verkar han hamna utanför notsystemet, men står alltid med bägge benen på jorden när frasen är slut. Han bemästrar också tekniken att göra vibrato med sin ambis och alltså inte behöver ta till draget som de flesta andra.

Tidningen Karlskogakuriren, 26 februari 2009, ur Björn Reimers recension av en konsert med Jesper Kviberg Social Club of Music

Avslutningen, två låtar av trombonisten Dicken Hedrenius, ”Knölpoker” och ”Min skatt har minskat” stängde en fantastisk konsert och som extra grädde på moset en riktig soulrökare av Sam Cooke där Dickens trombon gjorde grovjobbet. Som sagt, ännu en makalös kväll i jazzklubbens regi.

Tidningen Orkesterjournalen, nummer 1 2010, Tore Ljungbergs recension av Margareta Bengtsons CD En gång i Stockholm

Sedan Margareta Bengtson lämnat The Real Group tycks hennes solokarriär gå spikrakt uppåt. En gång i Stockholm är en cd det slår gnistor om och Margareta visar upp hela sitt breda register. Man kan också se skivan som en hyllning till Monica Zetterlund, Beppe Wolgers, HasseåTage, Povel Ramel med flera.
Hon har en fantastisk och personlig röst med brett register, sjunger genuint med stor känsla och integritet. Säkert utan att det blir stelt. Låtvalet är superbt, trots att många av sångerna har många år på nacken känns det 2000-talsmodernt utan att materialet har förlorat sitt ursprung. Nostalgiskt utan att det blir rörande. I *En gång i Stockholm* känns Monica Z:s anda, Varför ska ja va med är Gals and Pals så det stänker, men här gästsjunger också Svante Thuresson. Hasse Alfredson och Tage Danielssons *Kaffe och bulla*r får här en helt annan dimension. Margaretas egen *Leaving London*

seeing Stockholm är en riktig juvel.

Roligast är *Å i åa ä e ö* (Gustaf Frödingklassiker), tänk hur genialt hon fått till den texten och melodin, här stöttar också The Real Group upp på allra bästa sätt. Nils Lindberg-Pär Lagerkvists *Nu löser solen sitt blonda hår* är tonsatt svensk poesi av klass och Lars Gullins *Silhuetter* med text av Jonny Olsson är också en ljuvlighet. Povels Underbart är kort blir den perfekta finalen på denna cd.

Lägg därtill de utmärkta arrangemangen och åtskilliga läckra soloinslag av Peter Asplund, Joakim Milder, Peter Fredman, Dicken Hedrenius med flera. Med andra ord en fullträff. Varför inte en femma i betyg undrar någon? Jag misstänker att Margareta tar ytterligare en viktigt konstnärligt steg på nästa cd – jag sparar femma till den plattan!

Sundsvalls tidning den 20 november 2010, Hans-Erik Bergmans recension av skivan Straight from the soul med Jesper Kviberg Social Club of Music

En smaklig fullträff

För fem år sedan spelade Jesper och hans band på Måndagsjazzen. Då som nu på det här dubbelalbumet mönstrar Kviberg samma besättning. Jesper själv bakom trummorna och i övrigt spelar Johan Setterlind trumpet, Dicken Hedrenius trombon, saxofonisterna Magnus Kjellstrand, Kristian Harborg och Charlie Malmberg, Carl Bagge piano, orgel och Peter Forss bas.

De har också några gästsolister som gör fina insatser, Frida Öhrn och Julia Kviberg sång och Fredrik Lindborg på tenorsax.

Kapellmästare Kviberg har som en mästerkock satt samman alla ingredienser till en aptitlig enhet. Det roliga med den här orkestern är deras bredd i uttrycket för de blandar tradition och nytänkande på ett lysande sätt. Deras egna nyskrivna låtar och arrangemang, där nästan alla bandmedlemmar är involverade, har en nygammal men ändå fräsch karaktär och härlig harmonisering.

Dessutom visar alla i bandet och gästerna, solistiska färdigheter där kreativiteten och spelglädjen står högt i kurs. Albumet är en fullträff, det finns inget mer att begära.

Hallandsposten den 1 december 2010, Martin Erlandssons recension av skivan Straight from the soul med Jesper Kviberg Social Club of Music

Jazztrummis gör publikfriande mix

Ett dubbelalbum med två ansikten. En cd hade kunnat fyllas med funkbeat och latinrytmer, ösigt i ”Eager blues” och tillbakalutat i ”Dagsform” – för att ge plats åt lika publikfirande retrojazz från råswing (Bullshit) till hardbop (Williamsburg) på den andra. Så blir det när trummisen Jesper Kvibergs nio egna låtar blandas med fem covers och medmusikernas nio alster.

I oktetten som ibland förstärks av Fredrik Lindborgs tenorsax finns Johan Setterlinds trumpet som både biter och smeker, medan ”Dicken” Hedrenius trombon framkallar leenden och Kristian Harborgs sökande tenor i ” Retrato em branco et preto” blir en motsats till den flitiga arrangören Charlie Malmborgs vilda barytonsax i ”Good morning twist”.

Manliga jazzvokalister är en bristvara i Sverige och precis som på debuten ”Say yes to love” gör Magnus Kjellstrands sång att skivan sticker ut. Han lyfter även en enkel låt som ”Candy”. En kul detalj är att titelmelodin framfördes live för första gången i Varberg, när Kviberg kompade Gunnar Bergsten i januari 2009.

Orkesterjournalens nätupplaga, mars 2011, Nalle Nilson om konsert med Jesper Kviberg Social Club of Music

Domptör Kviberg på Fasching

För en stor publik där en mängd jazzmusiker fanns på plats utfördes en bejublad konsert av ett 8-mannaband kallat Jesper Kviberg Social Club of Music. Jesper hör ju i dag till en av de mest anlitade av våra trumslagarna, och här hade han samlat sju vänner omkring sig. Så gott som alla framförda låtar var skrivna och arrade av medlemmarna, och här fanns en stor mängd musik som verkligen höll. Min egen uppfattning har länge varit att originalkompositioner inte är så

pass originella att dom tål upprepad lyssning. Nu har den åsikten fått viss slagsida.

Ta till exempel Dicken Hedrenius. Här kan man tala om originalitet! Mitt cirkusepitet i rubriken hittade jag på redan när jag hörde hans första låt *Knölpoker*. Hans extraordinära traktering av instrumentet förde tankarna till en stor clown, där medclownerna gjorde extrapiruetter med stor känsla.

Den senast införlivade medlemmen, Fredrik Lindborg som här trakterade tenorsax har så pass stor originalitet att han inte liknar någon av mig känd saxofonist. Han är sig själv punkt slut!

Av de övriga clownerna och jonglörerna är det svårt att utnämna någon som inte gjorde sina konster till full belåtenhet.

Johan Setterlinds sköna trumpet har ju funnits länge i allsköns musiksammanhang. Med tanke på att han ser ut som en tjugoåring, är det svårt att förstå att han redan var etablerad, när han spelade i Monica Borrfors kvintett vid ett evenemang i Åre 1996.

Barytonsaxen gjorde mig också glad (eller noggrannare utövarens spel). En sällsynt mustig ton beledsagade hans musikalitet.

Bandets duktige sångare Magnus Kjellstrand trakterade också flöjt och altsax. En skimrande vacker och rak ton placerade honom i täten som leadsaxofonist.

Lasse Bagges son Carl har definitivt ärvt pappans musikantskap. Om han däremot trakterar så många olika instrument som senior gjorde vet jag inte. Jag har till och med sett och hört Lasse spela kontrabas. Vid pianot och som arrangör är Carl en klar tillgång.

Peter Forss kontrabas gav sedvanlig puls och tyngd åt kompet, och vid soloinsatser fanns det inga invändningar heller.

I min nyligen gjorda recension från JazzGrodan, skrev jag ampla lovord över bandledaren Jesper Kviberg. Att han förutom sitt distinkta och rörliga trumspel också var en chosefri och rolig presentatör gjorde denna kväll till en av mina minnesvärda.

Jazzpulsen nr 4 2011, Ur Nalle Nilssons text om sommarkonserter med Sveriges Jazzband

"Jag har under en lång tid som recensent framhållit Dickens egensinninga spelstil (med byte av lurar ibland), och där han denna kväll återigen bevisade vilken personlighet han har."

Svenska Dagbladet den 19 augusti 2011, Dan Backman om Elisabeth Kontomanou på Stockholms Kulturfestival

Sångerskan Elisabeth Kontomanou inleder Kulturfestivalens jazzkväll med ett knippe låtar hämtade ur en repertoar man förknippar med Billie Holiday. Kontomanou är en skicklig sångerska med en fyllig röst och kompet är av bästa kvalitet (pianisten Pelle Karlström, trombonisten Dicken Hedrenius, basisten Kenji Rabson och trumslagaren Peter Danemo). Ändå vill det sig inte riktigt.

Det är först när den i Sverige boende franska sångerskan går över till eget material som musiken börjar leva. De mer soulinriktade låtarna passar hennes vokala manér – som kan påminna om Chaka Khan – bättre. Allra bäst blir det när hennes unge son, Joey Belmondo, trevande svävar ut i ett gitarrsolo. Att han ser ut som en ung Jimi Hendrix får man se som en bonus.

Nättidningen Aftonkuriren, Stefan Kovacevics text om en konsert med Elisabeth Kontomanou på Stockholms Kulturfestival den 18 augusti 2011

Andra dagen på Kulturfestivalen är igång och vi får se sångerskan Elisabeth Kontomanou äntra scenen på Brunkebergs Torg med en energisk jazzanda, följande av sin sextett. En betydligt stor skara jazzentusiaster kom för att lyssna på svensk-franskan trots den föga imponerande scenen.

Det börjar lite trögt, men låt efter låt hittar bandet ett nytt sväng, från jazzblues till franska och New York-influerade groove. Kontomanous egenskrivna låtar blir grädden på moset då musiken talar för sig själv och ljuder genom publiken.

Kontomanou har vunnit en fransk grammis år 2006, fått titeln ”Best Vocalist of 2006”, med flera utmärkelser. Detta blir tydligt under Stockholms Kulturfestival på det stämningsfyllda torget. Ibland verkar det som sångerskan sjunger lite falskt, men efter en millisekund inser man att det är medvetet och sångklangen förändrar soundet på hela bandet. Kontomanou är en självsäker virtuos som leder ensemblen bra och skriver fantasifulla, souliga låtar.

Foto: Slavko Kovacevic / Photo Passion

Trots sångerskans energiska utstrålning så imponerade trombonisten Dicken Hedrenius och gitarristen Joey Belmondos solon mest av allt. Alla toner sitter där de ska samtidigt som pitchen är stabil. De fullständigt leker med tongångar och enorma språngintervall. När dessa två musiker solar känns plötsligt ensemblen komplett och alla i publiken diggar till musiken.

Orkesterjournalens nätupplaga, oktober 2011, ur Nalle Nilsons artikel om en konsert med Dixie Group 62 (Jan Stolpe) på Lidingö Jazzklubb

Då ordinarie trombonist låg sjuk hemma står denna kväll trombonens gossen Ruda bland dessa musikanter och utför sina egensinniga trick. Det är ingen unik musik han presterar, men det är alltid lika roligt att lyssna till Dicken Hedrenius.

Vare sig han ingår i modernare sammanhang som Jesper Kvibergs Social Call eller som vickare i Sveriges Jazzband, eller som i kväll för Tommy Jacobson, är det ett fullmoget spel han presterar, helt tidlöst. Att behandla sitt instrument på ett så lekande sätt ställer honom i en särställning. Hela registret behärskar han, och tar obesvärat så låga toner som bastrombonister kan utföra, och i sitt featurenummer för kvällen ”Body and Soul” visar han på ett genialt sätt hur vackert trombonspel kan vara när det utförs så okonstlat som här.

Tidningen Karlskogakuriren, 3 februari 2012, ur Björn Reimers recension av en konsert med Jesper Kviberg Social Club of Music

På eftermiddagen, innan konserten, slängde jag ut en uppmaning på Facebook för att tipsa mina vänner om att ta sig till jazzklubben och lyssna på Jesper Kvibergs Social Club of Music. Blixtsnabbt replikerade karlskogagitarristen Jerry Haglund: Gå dit, det blir grym musik, Jesper Kviberg är landets bästa jazztrummis!

Trummisen Jesper Kviberg har lirat med de flesta inom svensk jazz. I sitt band Social Club of Music hörs det redan på namnet att här har han samlat sina bästa musikvänner för att där skapa egen musik. Jesper berättar också för Karlskogapubliken i samband med att han presenterar sina polare att i bandet finns så mycket musik, kompetens och kunskap att det bara dräller av bra jazz vilket också ger en diger låtlista att laborera med. Så blir det också, under smärre förvirring ändras

körschemat flera gånger och låtar byts. Vid ett tillfälle blev introt helt fel, men det gjorde inget, man bytte helt enkel bara låt och körde på.

Musiken är som sagt egen, likaså arrangemangen. Det mesta har sina rötter i det traditionella, men inte uteslutande. Det sticker ut kokar över både lite här och där. Underfundigt finsnickeri och makalös ekvilibrism från samtliga musikanter genomsyrar konserten. Från fullt ös till musik som rinner sakta som sirap ner för väggarna och ut på scengolvet, klibbar sig fast i djupet av våra vidöppna sinnen till en magisk helhet av magi och känsla. Kvällens utstickare var kanske ändå Magnus Kjellstrands tolkning av Evert Taubes Fragancia med känslosamt understöd från Johan Setterlinds trumpet. Sticker ut gör också trombonisten Dicken Hedrenius. Det krävs inte bara kunskap och ekvilibrism för att bli en bra improvisatör, det krävs även fantasi och den varan besitter Dicken drösvis av. Det bevisas även i de låtar av honom bandet valde att spela, därtill också låttitlarna. Vad sägs om SOS (Sviten om skiten), Knölpoker samt E18. Inte direkt taget ur The American songbook precis.

Svenska Dagbladet, den 14 april 2012, Ingrid Strömdahls recension av en konsert med Ann-Sofi Söderqvist Jazz Orchestra på Fasching i Stockholm

För mer än 30 år sedan intervjuade jag trumpetaren Ann-Sofi Söderqvist; en kvinnlig trumpetare var då någonting sällsynt och är det än idag. I många år har Ann-Sofi Söderqvist ägnat sig åt att komponera och arrangera för storband och att dirigera.

I den traditionen hör hon väl närmast hemma hos Thad Jones, Gil Evans och Tolvan Big Band, men min tanke far också iväg till Count Basie, för på Fasching sitter gitarristen Amedeo Nicoletti bredvid flygeln precis som Freddy Green gjorde hos Basie när jag hörde dem i Evian sommaren 1975.

Ann-Sofi Söderqvists 19-mannaband drar igång med tonvikt på de fyra trumpeterna i stycket Trumpet madness, sista spåret på nya skivan Point of view, där Nils Jansons stillsamma legatospel står mot Karl Olanderssons expressionism. Från det expressiva till impressionism i Tranquility med det lugna avvägda blåset visavi pianisten Harald Svenssons luftiga arpeggio.

Sångerskan Lena Swanberg är fast medlem i bandet, och möten uppstår som när hennes varmt klingande stämma förenas med tenorsaxofonisten Karl-Martin Almqvists färgstarka temperament, eller hennes utdragna toner kompletteras med Lisa Bodelius livligt artikulerade trombon.

Trombonisten Dicken Hedrenius står för en veritabel charmoffensiv med sin egensinnigt lekfulla och avspända attityd i ett solo som för min del blir kvällens mest minnesvärda upplevelse.

Ann-Sofi Söderqvist balanserar på ett förnämligt sätt ensemblespel med enskilda soloinsatser. Allt är tydligt urskiljbart, också i ett kakofoniskt stycke. Grundkänslan är en entusiasm av stora mått, och när kvällen avslutas med att hon tar emot Bert Levins jazzstipendium känns det som den mest självklara sak i världen.

Sundsvalls tidning den 16 oktober 2012, Hans-Erik Bergmans recension av en konsert med Jesper Kviberg Social Club of Music

Säsongens hittills bästa vitamininjektion

Sundsvallssyndromet håller i sig. Det vill säga att jazzpubliken inte vågar konfronteras med något nytt, trots att måndagskvällens gäster gjorde succé vid senaste gästspelet för ett antal år sedan. Tydligen ska musiken vara igenkännande in i minsta detalj för att det ska gå hem. Ska jazzklubben

få behålla sin status behövs en aktivare uppslutning även när det inte vankas det invanda.

Igår bjöd Måndagsjazzen på ett efterlängtat återbesök med den välklingande ensemblen, Social Club of Music med trumslagaren Jesper Kviberg vid kommandobryggan. Kviberg har i karriären samlat erfarenhet genom att ha spelat med storheter som Clark Terry, Bernt Rosengren, Stacey Kent, Jesper Thilo, Warren Vaché, Barbara Morrison och många fler. Han har också belönats med Ronnie Gardiner Award år 2000 och Egil Johansenstipendiet år 2003. Men han trivs allra bäst när får musicera med sina handplockade favoriter i Social Club of Music, Johan Setterlind trumpet, Dicken Hedrenius trombon, Magnus Kjellstrand altsax, sång Robert Nordmark tenorsax, Charlie Malmberg barytonsax, Calle Bagge piano och Peter Forss bas som Jesper öste superlativer över vid presentationen från scenen.

Det roliga med S C o M är att det är omöjligt att sätta etikett på dem. Lyssnar man noga kan man känna impulser från en massa olika håll som exempelvis Shorty Rogers, Marty Paich polerade West Coast-jazz, Charles Mingus eruptiva budskap men också från inhemska storheter som Carl-Henrik Norins och Arne Domnérus Nalenuppsättningar med flera. Jesper och hans manskap har samlat de bästa bitarna från ovannämnda tillsammans med egna ingredienser och smält samman det till en egen välsmakande, välkryddad och rytmiskt intensiv jazzgryta. Musiken andas en fräschör av traditionella element och kreativt nyskapande som ger S C o M dess personliga prägel. Bandets kompositioner och arrangemang är ett teamwork efter samma modell som kocklandslaget. Exempelvis Charlie Malmbergs förmåga att ge sina låtar samma atmosfär som gamla standards. Utöver det är han en spännande solist som bubblar av fantasifullt skapande. Även hans blåsarkollegor och komp bjöd på färgstarka och imponerande soloinsatser vilket höjde temperaturen åtskilliga grader.

S C o M visade med önskvärd tydlighet att det går att spela hemsnickrad musik av standardkaraktär med spännande klanger och häftig rytmik. Utöver bandets musikaliska och solistiska kvalité fanns också den oförfalskade spelglädjen som ett vinnande inslag. Till sist, ni som uteblev är att beklaga. Säsongens hittills bästa vitamininjektion!

<u>Lönstidningen Östersund den 20 oktober 2012, Johannes Adolfssons recension av en konsert med Jesper Kviberg Social Club of Music</u>

Jesper Kvibergs lilla storband briljerade

Jag har hört Sveriges största lilla storband eller om man så vill en toppenorkester som framförde en hel del eget material men också en och annan jazzstandard.

Jesper Kviberg Social Club of Music gästade på torsdagskvällen Movitz jazzklubb i Östersund. Jazz i Jämtland arrangerar ofta jazzkonserter just på torsdagar, lite som ärtsoppa med pannkakor. I så fall var detta band punschen som satt som en smäck. Jespers drivande trumspel och basisten Peter Fors stod för ett enastående tajt grundkomp med pianisten Carl Bagges softa ackordsspel vid sidan. Av de 19 låtar som framfördes är 13 egna verk. Toppen! Jag föredrar nya och fräscha låtar när det handlar om jazz. De standards som orkestern spelar är omarrangerade på bästa sätt. Till exempel så har I hear music gjorts om så mycket att det blev en helt ny låt, When you talk I hear music. Klockrent! Så ska en slipsten dras. De fem blåsarna spelar så tajt att de stundtals känns som en soft version av Tower of powers blåsare, där snackar vi världsklass. I en enda låt hör jag tonen fara något snett. I övrigt sitter alla breaks och synkoper klanderfritt. Detta utan att det blir tråkigt. Orkestern är livlig och spontan. I SOS - Sviten om skiten briljerar blåssektionen, de är helt galet samspelta. Detta kan ha sin förklaring i att det är trombonisten Mats Hedrenius som skrivit och arrat

låten.

I flera av melodierna lägger Magnus Kjellstrand ifrån sig sin altsax och sjunger. En varm och innerlig barytonstämma som passar väl in i helheten. Även Magnus har med en, för kvällen ny, låt: Njutånger. Den är vacker på riktigt, här kommer gåshudsvarningen, jag ryser av välbehag. Kapellmästarens låtar dominerar. Sånglåten I´m playing this song, i arrangemang av Johan Zetterlind, lyfts av den sammes trumpetspel till högre rum.

Det är lätt att förstå att publiken är helt entusiastisk. Däremot förstår jag inte att det är endast runt 60 inlösta när ett så här rutinerat och namnkunnigt band kommer till Östersund. Nästa gång Jesper Kviberg med vänner kommer till trakten bör du inte missa det om du gillar stor jazz i det mindre formatet.

Västerbottenskuriren den 27 oktober 2012, ur Jan Westerlunds recension av en konsert med Ann-Sofi Söderqvist Jazz Orchestra:

”Torsdagkväll. Mörker och snålblåst. Kryper in i Jazzstudions varma dunkel. Väntan. Festivalgeneralen Lennart Strömbäck in på scenen trevligt förklarande, direktsändning i radion kräver synkning med andra. Lyssnar förströtт.

Plötsligt aktiveras intresset, han byter ämne och festivalens hedersgäst hälsas välkommen med konstverk från Glödheta.

Bandet in på scenen. Sedvanlig storbandsbesättning och instrumentarium plus basflöjt och tuba. Ann-Sofi Söderqvist presenterar och Dicken Hedrenius med trombon introducerar ett av kvällens bästa solonummer. Vilken ton och vilket omfång, vilka intressanta idéer. Bra början. Bandet kommer igång, försiktigt tassande som växer till muskulös styrka för att så småningom återgå till det mjuka.”

Dig Jazz c:a 2012, Göran Olsson om cd:n Point Of View med Ann-Sofi Söderqvist Jazz Orchestra:

Ann-Sofi har en egen palett och ett fräscht okonventionellt storband

ASJO
Point Of View
(Pitch Blue Record/ Plugged)

Kompositören och arrangören och inte så ofta numera trumpetaren Ann-Sofi Söderqvist har mer och mer presenterat sig som en musikskrivare av klass. Med egen pallett och ett fräscht okonventionellt storband levererar hon en skiva som bör uppmärksammas. Orkestern har en härlig blandning där åldersspektrat är brett med unga fullfjädrade musiker i varje sektion. Det är inte enbart välkända och rutinerade musiker från landets ledande storband som hörs. Ofta är det ju så att det är många musiker som ingår i flera av Stockholms storband.

Musiken är mycket personlig där arrangemangen får en extra accent när sångerskan Lena Swanberg läggs in i klangbilden. Ann-Sofi är också med som röst. Efter svenskt mått är det faktiskt inte så vanligt men det är ett intressant och raffigt grepp. Ann-Sofi är en stark stämningsskildrare utan att bli sentimentalt seg och insmickrande. Med eggande livfulla rytmiska grepp stärker hon sina skapelser. Den inledande The Bear Walks In C ger indikationer om hennes flexibilitet och intentioner. Starka soloinsatser hörs där från tenoristen Karl-Martin Almqvist och gitarristen Amedeo Nicoletti. I Bientot ger Lenas sång fina vibbar. Hon skall kollas upp ordentlig i fortsättningen. I nämnda melodi kommer också ett välsnidat solo från Amedeo Nicoletti.

Pianisten Harald Svensson skall noteras för sitt ljusa mjuka spel i den eftertänksamma Tranquility. Där gör basisten Per-Ola Landin etttilltalande intryck bakom Haralds finslipade slingor och Jonas Holgerssons trumspel är ett enda stort utropstecken.. Superbra tenorsaxspel bjuder Robert Nordmark på i Change. Lena och den för mig nya bekantskapen altsaxofonisten Johan Christoffersson tar varligt och ömt hand om Peace. Det blir skivans intimaste nummer. Trombonisterna Karin Hammar och Lisa Bodelius måste nämnas för spelet i Queen Of All Gods. Mer rosor hamnar i trombonsektionen genom Dicken Hedreniusfärgstarka growlspel i My Blue Pals som blir lite av back to the roots.

De tre avslutande numren Trumpet Madness 1,2,3 är vikta för de trumpetsolisterna Tomas Florhed, Patrik Skogh, Nils Janson och Karl Olandersson. Bra idé med solister i lite olika stilarter.

ASJO är helt enkelt ett intressant nytillskott i den stronga inhemska storbandsbagen!

SEDAN FÖLJER ETT INKLIPP PÅ 4 SIDOR FRÅN ORKESTERJOURNALEN NR 1 2013:

(Leif Domnérus)

Trombonisten Dicken Hedrenius har fått Laila och Charles Gavatins jazzstipendium för 2012. FOTO: SUNE ANDERSSON

VÄLRIKTAD UTMÄRKELSE TILL **DICKEN HEDRENIUS**

Det finns tre nyckelord i motiveringen som tillkännager att Dicken Hedrenius har fått Laila och Charles Gavatins årliga jazzstipendium på 70 000 kronor. Orden är virtuositet, humor och blues. Alla tre högst relevanta.

DICKEN HEDRENIUS, som i slutet av förra året fick Laila och Charles Gavatins jazzstipendium, kan vid behöv utveckla ett tämligen kvicksilverbetonat trombonspel, dock aldrig som självändamål.

Att humorn allt som oftast smyger sig in i hans solospel och möter leende lyssnare, det är uppenbart. Ja, så pass påtagligt att jag vågar påstå att Dicken är en av vårt lands mest finurliga jazzmusikanter.

Och eftersom pappa Gugge var storbandsbluesens svenske Gudfader hamnade Dicken rent logiskt redan som embryo i blåtonad miljö. Eller med andra ord; sådan far, sådan son.

Om nu denna inledning andas en smula toklustighet så beror det säkert på att stipendiat Hedrenius har en förmåga att smitta av sig på omgivningen med sin milda och på samma gång pillemariska jargong. Svaren han ger är ofta eftertänksamma, men även någon gång blixtsnabba. Alltid underfundiga. Ungefär som hans sätt att bjussa på ett trombonsolo.

Vad beträffar virtuositeten erkänner Dicken gärna att han övar ambitiöst,

mestadels på det klassiska sättet; med snabba skalor och långa melodilinjer.

– Fast jag kämpar inte arslet av mig, för det gillar jag inte.

Ett typiskt svar från Dicken Hedrenius. För säkerhets skull skall sägas att orden droppas helt och hållet utan snobbism eller konstlad attityd. Nådå, rakt och koncist; med ett tillhörande smajl i mungipan.

KOMNA TILL BELÖNINGSORDET humor menar Dicken att en konsertsituation ibland kan kännas litet uppstyltad.

– Busar man till det en smula blir det i bästa fall mer avspänt och publiken upplever en gemenskap med musikerna.

– En genväg till en bra upplevelse, helt enkelt.

Dicken tillägger (eftertänksamt) att det också kan kännas litet sorgligt att sådana "trix" ska behövas. I den bästa av världar menar han att musiken i sig borde kunna räcka.

Fast då återstår väl å andra sidan frågan om vad som är själva musiken…?

Att humor är en väsentlig krydda i en uppsluppen jazzmiljö är vi i alla händelser rörande överens om. Så pass att intervjun här övergår till storytelling i den högre skolan. Till exempel den gången Paul Gonsalves väcktes av en saxkollega i Ellingtonbandet för att gå fram och ta ett solo. Väl framme vid solistmiken hade Paul vaknat så pass att han hörde en applåd och trodde att den var ägnad honom. Varpå han utan att ta en ton tackade och bockade och gick tillbaka till sin plats bland saxarna. Den storyn garvar intervjuaren och intervjuoffret hjärtligt åt. Angående sanningshalten är vi mindre säkra. Men vad gör det?

Dags för det tredje honnörsordet i stipendieformuleringen: Blues. Klart är att pappa Gugges blåtonade musik haft betydande inverkan på sonens karriärväg.

– Men från början var jag en utpräglad Beatlesnörd, fastslår Dicken. När jag sedan började följa med och lyssna på Gugge Hedrenius Big Blues Band blev jag snabbt fångad. Faktum är att jag började älska jazzmusik. Litet konstigt kunde det kännas att vara den enda i plugget som diggade jazz. Men så var det. ▶

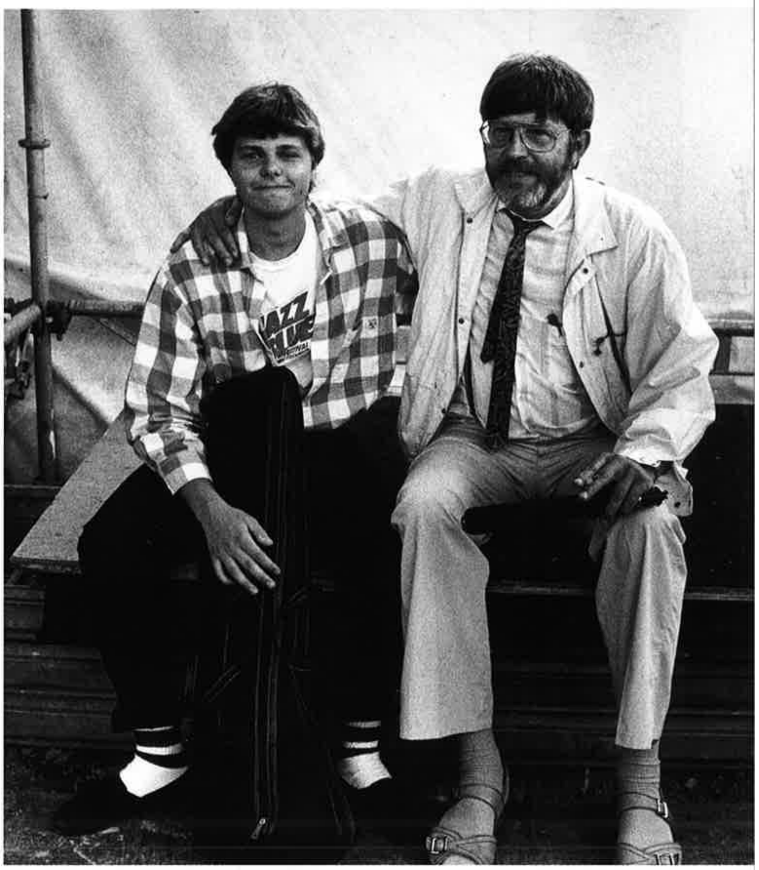

Ovan: Dicken med pappa Gugge Hedrenius 1986. FOTO: CHRISTER LANDERGREN

Nedan: Dicken spelade i nästan 25 år år i pappas Big Blues Band. Fr v på bilden från 1990: Dicken, Willie Cook, Wåge Finér och Johan Hörlén. FOTO: CHRISTER LANDERGREN

Stilstudier av Dicken Hedrenius 1998 och 1982. FOTO: CHRISTER LANDERGREN

Med uppenbar inlevelse beskriver Dicken den mäktiga känslan att avnjuta storbandsblues på Gugges Ballroom under 70- & 80-talet, oavsett det skedde på Bal Palais eller Strömsborg. Den dansande publiken bidrog enligt Dicken på ett väsentligt sätt till det känslosvall han minns så väl.

En inte alltför djärv gissning är att även denna upplevelse har Dicken fått från pappa Gugge; att i alla lägen sikta på att få med sig publiken. Inte som ett frieri; mer som en akt av fördjupad gemenskap.

Redan som 9-åring hade Dicken fått ton i en av kommunala musikskolans tromboner och därmed var valet av instrument avklarat. Vid 17 satt han för första gången med i pappas Big Blues Band och där blev han kvar fram till Gugges bortgång för snart fyra år sedan. Detta nära nog 25-åriga samarbete med faderskapet har enligt Dicken utgjort grunden för det musikaliska modersmål som han begåvats med.

–När det fungerade som allra bäst var det som att prata helt utan musikalisk brytning.

Se där ett vackert exempel på hur man kan formulera en konstnärlig frihet.

Bluesen i all ära, den i dag 45-årige Dicken Hedrenius har som han säger alltid älskat att göra utflykter. Känslan av att allt är möjligt månar han om. Han hyllar gärna sin trombonlärare Sven Larsson på Södra Latin, vars breda syn inbjöd till varierande impulser.

–Ett tag var jag exempelvis inne på ganska smal musik. Vartefter har det breddats, men jag känner själv att det har varit nyttigt att nosa runt en hel del.

HAR MAN UPPLEVT Dicken Hedrenius i vilt varierande roller som till exempel medlem i trion De Tre Bråkarna Buse, eller som en av Sumpens Jazzänglar, eller med egenarrangerade julmelodier på skivan *Ritsch ratsch filibom bom bom,* eller som medlem i Ann-Sofi Söderqvists högaktuella och rosade storband ASJO, ja då inser man att Dicken Hedrenius är en minst sagt fördomsfri karaktär. Ber man så om en smula namedropping blir han mindre villig, eftersom han menar att ens förebilder och inspirationskällor självklart kommer från så många olika håll. Men att han tycker att den i dag 80-årige dalmasen Kurt Järnberg är vårt lands främste trombonist vittnar om ett synsätt som premierar gedigen kunskap och solistegenskaper med hög integritet.

Trots alla åren i pappas Big Blues Band och de många krumsprången åt skilda håll har Dicken Hedrenius ända sedan 1989 uppehållit en musiklärartjänst i Vallentunas kommunala musikskola. Skälet är enkelt: han gillar att undervisa. Och en sak till:

–Med hustru och tre barn har jag heller aldrig känt för att viga mitt liv åt att flänga land och rike runt i evigt turnerande kretslopp. Förutom att ett fast jobb självklart ger en viss trygghet.

För att undantränga alla eventuella frågetecken deklarerar Dicken att han är lycklig nog att ha inte bara *ett* toppjobb utan två! Som exempel på vad en musiklektion kan bära med sig berättar han om vad som skedde helt nyligen, när han hade en 7-årig trombonelev.

–Hon hävdade bestämt att när hon blir 45, som jag är i dag, då skulle hon spela

bättre än jag. Varför? Jo, hon hade ju börjat redan som 5-åring och jag hade blivit hela 9 år innan jag började spela…

Dicken Hedrenius garvar så det kluckar när han berättar denna solskenshistoria.

Han tillstår helt utan förbehåll att det är härligt att få umgås med barn.

– Då känner man sig ju som ett barn själv. En perfekt livssituation.

LEIF DOMNÉRUS

TOUCHÉ MUSIC

OCH GAVATIN FOUNDATION

Laila och Charles Gavatin startade 1990 en stipendiefond för att stödja och uppmuntra jazzmusiker som, enligt deras bedömning, är värda större uppmärksamhet och mer framgång. Redan under 80-talet hade paret Gavatin stöttat bra men underskattad jazz genom att ge ut lp-skivor med artister som de själva gillade. Skivutgivningen fick en mer strukturerad form 1995 när deras naggande goda etikett Touché kom igång med reguljär verksamhet.

Till dags dato har Touché släppt över trettio skivor. Undantagslöst handlar det om kvalificerade jazz-
artister som oftast inte alls fått erkännanden och utgivningsmöjlighet i proportion till deras kunnande och kapacitet. Till exempel Ulf Adåker, Agneta Baumann, Gustavo Bergalli, Anders Kjellberg, Amanda Sedgwick, Kjell Jansson, Linda Pettersson, bara för att nämna några.

Tanken på att även pekuniärt stödja jazzutövare via ett årligt stipendium föddes alltså 1990. Den förste att erhålla Gavatinstipendiet var den danskfödde pianisten Knud Jörgensen. Ett utmärkt val, eftersom denne jazzpianots Gossen Ruda var en alltigenom äkta och briljant musikant, som verkligen inte hade fått det erkännande han var värd.

Andra stipendiater har varit den välspelande tenoristen Anders Lindskog, den synnerligen kompetente trumslagaren Anders Kjellberg och den alltför litet uppmärksammade göteborgspianisten Anders Persson.

Förra året gick Gavatins stipendium till trumpetaren och flygelhornisten Dan Johansson, solistklippa i Norrbotten Big Band. I sina mest inspirerande stunder kan denne Danne formulera flygelhornssolon som är absolut världsklass. Måhända inte något som den breda publiken har snappat upp. Men Gavatin har.

Den senaste som fått touché av Laila & Charles Gavatin´s Foundation For Jazz Music är Dicken Hedrenius. En av vårt lands mest underfundiga och lyssningsvärda trombonister. Och därmed ännu ett bra Gavatin-val av en jazzartist värd större uppmärksamhet.

LEIF DOMNÉRUS

MUSIK – EN TILLVÄXTBRANSCH

hävdar Tillväxt Verket och pekar på att hela branschens tillväxt mellan 2010 – 2011 låg på fyra procent med en total omsättning på 6,3 miljarder under 2011. Exporten av svensk musik stod för 16 procent av den totala omsättningen. Även onlineförsäljningen tar en allt större andel av den totala försäljningen.

– Musiken är en framtidsbransch med högre tillväxt än Sverige i stort och vi kommer att se en snabb fortsatt utveckling på den digitala marknaden även framöver, säger Elisabet Widlund, vd för Musiksverige.

Sammanlagt stod konsertintäkter för drygt hälften av de totala intäkterna. De uppgick till 3,2 miljarder kronor och representerade 51 procent. Upphovsrättsliga intäkter uppgick till 1,7 miljarder kronor och utgjorde 27 procent medan intäkter från inspelad musik uppgick till knappt 1,4 miljarder kronor och motsvarades av 22 procent.

Frågan om hur stor andel av allt detta jazzmusiken har, återstår att besvaras.

FOTO: ELIN HÖRBERG

Fr v Michaela Østergaard-Nielsen, Maggi Olin, Sofie Norling och David Carlsson

DAVID'S ANGELS HADE SMYGRELEASE

på Victoriateatern i Malmö den 25 februari. Skivan heter *What it seems*, gruppens andra, och kommer ut under våren. David's Angels består av med Sofie Norling (vo), Maggi Olin (p). David Carlsson (b) och Michaela Østergaard-Nielsen (dr)

KLUBBEN PÅ JAM LÄGGS NED

Malmöklubben På Jam som OJ berättat om tidigare, lägger ned verksamheten efter fyra framgångsrika år. Elin Hörberg, Linnea Henriksson och Kalle Dahlgren ville förändra jamscenen i Malmö och skapa en kvalitetsstark musikscen med jämställdhet som ledord.

JAZZKURS PÅ EKERÖ I SOMMAR

En kurs i jazzensemble och jazz/bluessång kör igång veckan efter midsommar (24 – 29/6) på Kaggeholms folkhögskola på Ekerö utanför Stockholm. Man hoppas på 56 deltagare. Bland lärarna märks Christina Gustafsson, Jojje Wadenius, Jonas Knutsson, Lasse Lindgren och Fredrik Lindborg.

www.jazznbluesacademy.org

Ystads Allehanda den 5 november 2014, ur recension av Isabella Lundgrens CD Somehow Life Got In It's Way:

Också bra, extra solon av bland andra trumpetaren Asplund och trombonisten Dicken Hedrenius.

Gefle Dagblad den 6 december 2014, Göran Olsson om konsert med Peter Asplund The Christmas Feeling:

December är en månad där nöjesutbudet är enormt. Det är en övergödning av gigantiskt mått. Många inslag i budet är mer eller mindre patetiska med nötta julmelodier som står som spön i backen. I klartext är arrangemangen slentrianmässigt skrivna. Den här varianten var betydligt fräschare. Konsertens nav, trumpetaren och sångaren Peter Asplund hade en stark sida i de välfixerade arrangemangen som lämnat Mats Hållings och altsaxofonisten Magnus Bloms pennor.

Ett bättre omhändertagande än det Peters storband exponerade gav även utrymme till bandets skickliga solister och gav glans åt de tre välljudande tjejernas insatser. Tjejtrion bestod av Margareta Bengtsson, Vivian Buczek och Isabella Lundgren. Skönt var det att höra julmelodier i en vitaliserande tappning. Peter är en erkänd trumpetare i alla kretsar men som numera även hörs i Mel Torméinfluerad anda. Med snillrika improvisationer och tilltalande presentationer fick konserten en touch som definitivt skilde sig från decembers normala slentrianmässiga utbud. Tyvärr var Gevalisalen glest besatt. Ett så här genomtänkt program borde fått en större publik. Men de som var på plats var mer än nöjda.

Sångerskorna Margaretha Bengtsson, Vivian Buczek och Isabella Lundgren var flitigt i elden och fick en tydlig publikrespons.

Margareta svarade för föreställningens mest udda inslag. Med sin harpa och klara stämma, som har en imponerande renhet och intonation, intogs scenen på ett musikaliskt seriöst sätt i några nummer. Dessutom fick harpan en perfekt ljudåtergivning. Så var det inte när jag hörde henne i Sandviken. Här fick konserten ett kontrastrikt inslag som väckte beundran hos publiken.

Vivian Buczek har mycket jazz inombords. Hennes och Peters sångduett i Santa Claus Is Coming To Town och Jingle Bells var en energiladdad urladdning av det festliga slaget. Peters arrangemang av I'll Be Home For Christmas hade Isabella Lundgren som solist. Let It Snow bör också nämnas. Där var även barytonspelaren Alberto Pinton lyckad solist.

I de improviserade partierna hördes i den imponerande saxsektionen altsaxofonisterna Magnus Blom och Johan Allenius som också svarade för elegant flöjtspel. Fränt tenorspel kom från Fredrik Lindeborg och Robert Nordmark.. Trombonsolister var Dicken Hedrenius och sandvikaren Peter Fredriksson. Pianisten Claes Cronas trio med basisten Hans Andersson och trumslagaren Rasmus Kihlberg spelade homogent och följsamt vilket stimulerade solisterna.

Återkommer till Magnus Blom som agerade altsaxen på Arne Domnérus vis i Karl-Bertil Jonssons Julafton.

Ni som inte var på plats gick miste om en konsert av det ovanliga slaget.

"Kulturdelen" 151021 om CD:n What Now My Love med Carin Lundin:

CD: What Now My Love med Carin Lundin

Inlagd av Sten WistrandRecension, Skivhyllan, Skivoronsdag, oktober 21st, 2015

Carin Lundin: *What Now My Love*(Prophone/Naxos). Speltid: 40'07.
Carin Lundin (sång), Johan Setterlind (trumpet), Mathias Algotsson (piano och elpiano), Mattias Welin (kontrabas), Daniel Fredriksson (trummor), Dicken Hedrenius (trombon)
Release den 23 oktober 2015.
Betyg:

Det här är kanske inte en jazzplatta som sticker ut. Men den växer ju mer man lyssnar. Och **Carin Lundin** lyckas utan större åthävor övertyga mig om att hon är en profilerad jazzsångerska. Dessutom omger hon sig med goda musiker, där man bl.a. kan glädjas åt snygga insatser på trombon och trumpet av **Dicken Hedrenius** och **Johan Setterlind**. Höjdpunkten är nog "What Now My Love", som också fått ge albumet dess namn. Här framstår Lundins släktskap med Madeleine Peyroux som mycket tydligt, men ingalunda på ett sätt som stör. Det är helt enkelt bara bra, riktigt bra. Andra spår kan dra mer åt Ella Fitzgerald och andra åter vara mer bluesiga, men alla bär Carin Lundins signum. Så nog hör hon hemma på den svenska jazzsångerskeparnassen.

Upsala Nya Tidning 151102, Björn G Stenberg om konsert med Carla Bley och Lennart Åbergs tentett:

Rolig konsert med legendar

Björn G Stenberg blev nöjd med att lyssna på legendaren Carla Bleys musik.

Det var snudd på andaktsfullt i den utsålda Sal B där den mogna publiken väntade. Men så kom de in i gåsmarsch, Carla Bley, 77, och Steve Swallow, 75, med ungdomen Andy Sheppard, britten är bara 58, sist. Den efterlängtade konserten började.

Trion kom från en färsk skivinspelning i Oslo, så snart finns det ytterligare musik att njuta av med trion, den senaste ”Trios” kom för två år sedan. Innan dess var det 20 år till ”Songs with legs”, så de är inte direkt någon högproduktiv trio tillsammans, även om de gjort hur mycket som helst var och en för sig. Det gjorde att denna konsert kändes ännu mer exklusiv. Och hur många tillfällen till kan man hoppas på att få se och höra en artist som drar åt de 80 (om de inte heter Owe Thörnqvist och Sven-Bertil Taube förstås).

Trion spelade material från det kommande albumet, vilket gav en stark mersmak, och bland annat den superba sviten ”Wildlife: Horns/Paws without claws/Sex with birds” från ”Trios”. Än en gång framstod det så tydligt vilken fantastisk kompositör hon är. Musiken har en så stor bredd, inte minst samsas här både jazz och konstmusik, och inte minst imponeras man av den milda humor som ofta finns invävd i musiken. Hon är också en hejare på att göra melodier som inte räds det vackra men som aldrig blir för söta. Hennes lek med Felix Mendelssohns ”Bröllopsmarsch” var rolig i kompositionen ”Burning bridges, diving brides”, skriven till en väns bröllop.

Framförandet var förvånansvärt vitalt. Visst märktes det att Bleys till synes starkt reumatiska händer inte var lika virtuosa som förr och att Swallow inte är helt i sin krafts dagar. Men det är små, naturliga, randanmärkningar. Musiken var också så utformad att det var ensemblespelet och arrangemangen & kompositionerna som var huvudsaken, inte enskilda solon. Ett mäktigt driv blev det oftast och svänget satt imponerande tajt trots frånvaron av slagverk. Snarast liknade det hela en kammarkonsert i klassisk musik. Det gjorde också att publiken fick det svårt att veta när man skulle applådera: efter solon, efter låt? Nu blev det det sistnämnda, vilket tog bort lite stämning. Det blev heller aldrig faktiskt något extranummer.

Uppsalas saxfantom Lennart Åberg hade arrangerat konserten och dessutom samlat ihop ett namnkunnigt gäng som spelade kompositioner av Carla Bley på tentett. Det är inte var dag man hittar musiker som Peter Asplund, Jonas Kullhammar, Maggie Olin, Monica Dominique, Torbjörn Zetterberg och Magnus Öström på en och samma konsert. Lägg till Calle Jacobsson på tuba, Petter Carlsson på valthorn och Dicken Hedrenius på trombon. Det gav en kraftfull palett att färga Bleys musik med och trots ett och annat lite orepeterat ögonblick blev det en härlig dynamik i musiken, särskilt som forne EST-trummisen Öström gav ett starkt driv, inte minst i avslutande ”Wrong key, donkey” från ”Songs with legs”.

Bra samling musiker och ett opretentiöst förhållande till den ofta intrikata musiken. De fick gärna spela in hennes musik med den här sättningen.

Vi som var på plats kände nog i gemen att vi varit med om en händelse, lika mycket som en konsert. Nu är det bara att se framåt tills nya plattan med trion anländer.

Konsert Carla Bley, Steve Swallow & Andy Sheppard och Lennart Åberg Tentet Konserthuset Lördag

"HBL FI" 151103, Jan-Erik Holmberg om Isabella Lundgrens CD Somehow Life Got In The Way:

Isabella Lundgren. Foto: Christer Männikus.

Spara

Skivrecension: Lyxig sångproduktion

Jan-Erik Holmberg
Publicerad: 11.03.2015 15.56 • Uppdaterad: 26.03.2015 18.03

Isabella Lundgrens andra skiva släpptes på hösten i Sverige och utkommer nu i Finland.

Isabella Lundgren: Somehow life got in the way
(Ladybird)

Sångaren är likt **Monica Zetterlund** från Värmland och har studerat i New York. Hon fick det svenska Anita O'Day-priset år 2013.

Lundgren har jämförts med **Billie Holiday**, vilket i och för sig inte är ovanligt – man kan ju alltid jämföra. Men i

Lundgrens frasering och bruk av vibrato finns på riktigt likheter med Holiday, utan att hon skulle efterapa den ikoniska artisten. Även O'Day och kanske **Judy Garland** kan skönjas i stilen.
Lundgren är en utmärkt sångare, som låter betydligt äldre och mognare än vad bilderna i skivhäftet visar. Något födelseår för hennes del har jag inte hittat, det är tyvärr vanligt att sådana essentiella uppgifter får ge vika för subjektivare material i biografier på webben.

Produktionen är påkostad; förutom pianotrio och blåsare hörs Nordiska kammarorkestern på skivan. Det är med andra ord fylligt, men även lite pompöst ibland.

Ungefär hälften av sångerna härstammar från den amerikanska sångboken, men det är inte de mest populära eller utslitna slagdängorna som hörs. De kändaste på denna platta är *Why Was I Born, Ac-cent-tchu-ate The Positive* och *Down With Love*. Mindre känd är*If He Walked Into My Life* av **Jerry Herman**, som för sin del är bättre känd för *Hello, Dolly*.
Förutom ett par stycken av skivans trumpetare och producent **Peter Asplund** får bland annat en förträfflig, blå version av *Nobody Knows The Trouble I've Seen* plats i repertoaren. Som eminenta instrumentalsolister hörs **Joakim Milder, Robert Nordmark, Dicken Hedrenius** och **Carl Bagge**.
Isabella Lundgren uppträder vid invigningen av Kultursalongen vid Skillnaden i Helsingfors den 16 april.

Nerikes Allehanda 151105, Måns Uggla om Isabella Lundgrens CD Somehow Life Got In The Way:

JAZZ. Det finns gott om unga lovande jazzsångerskor. Men försvinnande få har ett eget sound som gör att man hajar till. En sådan är 24-åriga värmländskan Isabella Lundgren som debuterade med albumet "It had to be you", 2012.

På uppföljaren är tonen och repertoaren densamma, med fokus på standards ur The american songbook, men serverat i ett mer storslaget sammanhang med Nordiska kammarorkestern i Sundsvall, under ledning av Mats Hålling.

Lundgren förtrollar med osviklig tajming och bluesig tonträff i låtar som "Everything must change" och "Down with love", uppbackad av Hållings feta orkesterarrangemang. Som gästsolister hörs Joakim Milder, Dicken Hedrenius och Peter Asplund. Den sistnämnda är även skivans producent.

Om 1900-talet tillhörde Monica Z så utnämner jag 2000-talet till Isabella Lundgrens århundrade på den svenska jazzhimlen.

Lira 151122, Magnus Östnäs om Carin Lundins CD What Now My Love?:

Vokaljazz

Carin Lundin What now my love?

När rutinerade jazzsångerskan Carin Lundin ger ut sitt femte album har hon åter samlat en fin skara musiker kring sig, anförda av pianisten Mathias Algotsson, trumslagaren Daniel Fredriksson, basisten Mattias Welin, trumpetaren Johan Setterlind och trombonisten Dicken Hedrenius. Lundin bekänner sig till den svalare skaran jazzsångerskor och på What now my love gör hon utflykter bland några av de mångbesjungna standardsångerna som Second time around och I didn't know what time it was. Lundin gör existentiella vandringar som eftertänksamma, lågmälda funderingar. Bäst blir det i den franska 1960-talshiten Et maintenant, översatt till engelska som What now my love?, en sång som både Agneta Fältskog, Frank Sinatra och Shirley Bassey gjort egna versioner av. Lundin och Bassey lägger sig så att säga på varsin sida av sångens kontinuum och här i albumets titelspår gör sig Lundins känsliga svalka riktigt fint.
Den, och originalkompositionen Tribute to miss A är sånger som dröjer sig kvar. Här, i de egna sångerna och i de chanson-anstrukna, vore det kul att få höra mer av Carin Lundin.

Orkesterjournalen cirka 2016, Leif Domnérus om konsert med Blue House Jazz Orchestra:

Saligt svängig Sinatra-salut

Förutom fåtalet platser uppe på andra balkong är Stockholms Konserthus utsålt när den blåmålade musikinstitutionens eget storband firar 100-årsminnet av Frank Sinatras födelse.

En småkriminell förortsslyngel från Hoboken, med italienskt hetsiga gener, som med sin vokala genialitet blev den främste jazzcroonern av dem alla. Förunderligt nog lika populär och accepterad av såväl musikaliska allätare som finsmakare.

Bandledaren, trumpetaren, showmannen och den alltmer njutbare sångaren Peter Asplund bjöd in den förväntansfulla publiken på en i stort sett heltäckande odyssé över den enorma karriär som Ol' Blue Eyes kreerade, innan han avled 1998 vid 82 år.

Det blå husets eget Big Band lät som vanligt; det vill säga homogent, välklingande och med rytmisk vitalitet, trots kort repetitionstid, ständigt nya arrangemang på notpultarna och en återkommande mix av fullblodsproffs i de olika sektionerna. Blue House Jazz Orchestra är därmed ett levande bevis för att vårt land har en rikhaltig kader av jazzmusikanter som förmår att snabbt tugga i sig en orkesterstämma och omvandla den till en samfälld och glädjerik manifestation av kollektivt musikanteri. Profilerade solister ingår givetvis, exempelvis den alltid lika uppfinningsrike trombonisten Dicken Hedrenius, den genuint begåvade tenoristen Klas Toresson, liksom kvällens enda kvinnliga orkestermedlem, utsökt spelande altsaxofonisten Amanda Sedgwick.

Frank Sinatras repertoar blev med tiden synnerligen omfattande. Den långa framgångslistan förde med sig ett stadigt växande ego. Så pass att han vågade förutspå framgång redan innan han hunnit till skivstudion. Någon lär ha dristat sig till att slå vad med Sinatra om att han i vart fall inte med framgång skulle fixa att sjunga in *Old Mac Donald Had A Farm*.

Topp! Svarade Sinatra och levererade en supersvängig variant av den slitna barnramsan, som genast klättrade på hitlistorna.

Men visst var det främst evergreens ur den Amerikanska sångboken som var Sinatras absoluta framgångsrecept. Vilket Peter Asplund och storbandet självklart tagit som utgångspunkt. Efter att orkestern intonerat Sinatras credo *My Way* greppade crooner Asplund sångmiken och tog sig an en av Sinatras tidiga succéer; *The Song is You*. Snabbt och stupsäkert, inklusive scatsång en masse. Vilket skiljer Asplund från föregångaren Sinatra, som inskränkte sin ordlösa vokabulär till ett smärre "Do Be Do Be Doo".

Pedagogiskt och kronologiskt presenterades sångpärlor från Sinatras samarbeten med såväl Harry James som Tommy Dorsey. Speciellt påtalades Dorseys betydelse för Sinatras alltmer välutvecklade sångteknik. Att simma länge under vattenytan hörde till den exercis som *The Voice*nyttjade för att fixa lááånga toner utan att svaja.

Riktigt högklassiga arrangemang fick Sinatra när Nelson Riddle tog hand om notpennan och dirigentpinnen. Peter Asplunds version av *I've Got The World on a String* bekräftar såväl sångens kvalitet som hans egen stringenta gestaltning. Som bäst och i lägre registret får Peter Asplund fram ett sångsound som liknar kvaliteten i hans trumpetspel; varmt och vackert, förutom melodiöst och stilsäkert.

Ett genidrag denna Blue House-afton var att bjuda in danska sångsensationen Sinne Eeg. Hon framträder under våren i USA men flögs till Sverige enkom för denna konsert. Hon bjöd på avskalade och gåshudsframkallande versioner av Sinatrasånger som *What's New, Makin' Whoopee* och *Good Bye*. Varpå hon i skön harmoni med Peter Asplund levererade ytterligare pärlor som *Come Rain or Come Shine* samt *The Lady is a Tramp*. Bopduellen i sistnämnda melodin framkallade kvällens maffigaste applåd.

Som final besjöng Peter och Sinne den stad Frank Sinatra helst vistades i, nämligen "the city that never sleeps". New York, New York!

Orkesterjournalen februari 2016, Dan Backman om konsert den 26/2 med Isabella Lundgren:

Isabella Lundgren blev som bekant 2015 års vinnare av Orkesterjournalens pris för bästa jazzalbum, Gyllene Skivan, för "Somehow life got in the way". Ett pris hon delade med Daniel Karlsson Trio och albumet "Fusion for fish".

Exakt detta album, från början till slut, står på programmet när Isabella Lundgren framträder på Konserthuset. Ett utsålt konserthus, bör tilläggas, Isabella Lundgren har ju på ganska kort tid gjort en formidabel karriär och får idag betraktas som en av våra största, och mest personliga, jazzvokalister.

Den enda avvikelsen, bortsett från att jazzmusik aldrig är riktigt densamma från gång till gång, är att hon lagt in ett i sammanhanget mer lättsamt medley, kallat ”Hurrah for love”, innan paus. Det framför hon tillsammans med Peter Asplund, som förutom att vara hennes skivbolagschef och producent också varit något av en mentor för henne.

”I only have eyes for you” och ”Just you, just me” är två av de jazzstandards på ämnet lycklig kärlek som de skyndar sig igenom. Det är snyggt gjort och Peter Asplund framstår återigen som den kanske bästa crooner av traditionellt snitt vi har i det här landet. Svante Thuresson får faktiskt hacka i sig det, hur hårt det än må vara att bli omsprungen av en trumpetare.

Peter Asplund är förstås med på ”Somehow life got in the way” och har dessutom skrivit titelspåret och den tjusigt suggestiva ”That’s just the way I am”. Med Mats Hållings fantastiska arrangemang – som på ett helt ljuvligt sätt får den att låta som en exotica-klassiker från sent 50-tal (den hade gärna fått kryddas med bongos och exotiska slagverk) – och Asplunds effektivt lågmälda trumpetsolo blir det till en av flera höjdpunkter.

Vi bjuds fler gästspel: Dicken Hedrenius spelar ett snyggt trombonsolo i ”Ac-cent-tchu-ate the positive”, Robert Nordmark gör en tuff insats på tenor i ”Down with love” och Joakim Milder är sedvanligt smakfull i ”Why was I born”, också han på tenor. Samtliga medverkar på albumet, det här är ju en bokstavstrogen konsertversion.

Isabella Lundgren själv är, förstås, lysande rätt igenom hela konserten. Hennes eftertänksamma inlevelse och närvaro är

den stora grejen, tonsäkerheten, fraseringen och tajmingen får vi på köpet.

Hon har fört in ett allvar på den svenska jazzscenen samtidigt som hon blivit något av en förbindelselänk mellan samtiden och den tidlösa amerikanska sångboken.

Isabella Lundgren känner in varje konsertsituation, varje publik, och är inte rädd för ett långsamt tilltal. På Konserthuset lotsar hon oss igenom skivans tematik, vilken alltså är livet självt, och börjar med att läsa upp den text som finns tryckt i cd-häftet. En text där hon resonerar kring livets obönhörlighet och illusionen att vi kan skaffa oss kontroll över livets olika skeenden.

Möjligen uppehåller hon sig lite för länge vid presentationer av hennes medspelare. Men det gäller i princip alla jazzartister: musiker ska nämnas vid namn och hyllas mångordigt, så är det bara.

Själv vill jag hylla Nordiska Kammarorkestern som under Mats Hållings ledning gör ett mycket bra jobb såväl på egen hand som i samarbete med Isabella Lundgrens trio (Carl Bagge, piano, Niklas Fernqvist, kontrabas, och Daniel Fredriksson, trummor).

Mats Hållings arrangemang är ofta både smäktande och stringenta. Det allra bästa exemplet på det är den formidabla versionen av Jerry Hermans ”If he walked into my life” som förvandlar en romantisk jazzstandard till ett stort och ödesmättat drama med återkommande rysningsframkallande crescendon.

Sommaren 2015 (?), Göran Olsson i Gefle Dagblad, om Peter Asplunds konsert på. ”Bangen” i Sandviken:

Rykande het storbandsjazz

Peter Asplund gav gåshud. Bild: Peder Andersson

Trumpetaren Peter Asplund ligger inte på latsidan med att marknadsföra sig och sitt Big Band. De inledde torsdagens tältjazz och förhoppningarna var stora.

Bandet uppfyller alla krav man kan göra inom modern storbandsjazz . Peter och hans välsmorda stimulerande gäng samlade massor med poäng under konserten. Viktiga beståndsdelar var bra arrangemang och ett varierat melodival med inspirerade solister. Peter kompletterade sitt lysande trumpetspel med jazzsång som får mig att tänka på finliraren Mel Tormé av femtio-sextiotalsmodell. Sämre förebilder kan man ha.

Peter har ett brett solistiskt spektra där hela trumpetens omfång och karaktär kommer till tals. Med eggande arrangemang tolkade han och bandet bland annat de i dag sällan spelade "Blame It On My Youth" och "The Gypsy" samt den snabba "I Hear Music". Det var en mix med schvung och hudnära känsloengagemang som gav varma vibbar.

Flitig arrangör och personlig sådan var altsaxofonisten Magnus Blom som Peter spelat tillsammans med sedan i ungdomsbandet Super Six hemma i kringelstaden Södertälje. Det var faktiskt inte enbart tennis och ishockey som fostrades på den tiden.

Lyfter också fram Magnus Bloms arrangörspenna. Den bidrar till bandets personliga framtoning. En annan skrivare vars alster finns i bandets notmapp är Mats Hålling vars tjänster Peter använt sig av i flera sammanhang.

Bandets solister var rejält på bettet. Dit kan räknas trombonisterna Karin Hammar och Dicken Hedrenius. Dick var för övrigt den som i ensamt majestät öppnade med en festlig variant på militära fanfarer. Trumpetaren Karl Olandersson är en oemotståndlig spelare med en jazznerv som nådde ut i konserttältet. Saxofonkroken innehöll starka solister som tenoristerna Karl- Martin Almqvist och Robert Nordmark. Den tredje tenoristen Joakim Milder var solist med sin finstilta sopransax. Alberto Pintons muskulösa barytonspel var som förväntades uttrycksfull.

Ett spänstigt komp gav bandet smidighet och inspiration. Claes Crona var pianist. Kul att höra honom i en annan omgivning än sin egen grupp. En innebasist är Hans Anderson som ger kompet en avspänd lyster. En

direktinsprutande katalysator var trumslagaren Johan Löfcrantz Ramsay. Hans mångsidighet kom genomgående fram. Hans cv visar också att han kommer från musikstaden Södertälje.

Sammanfattningsvis en festivalöppning som gav gåshud. **LÄS MER Om BANGEN:** Recension: Rigmor Gustafsson och Mattias von Wachenfeldt Tips: Banga inte detta på Bangen

Göran Olson

PÅ SCEN

Peter Asplund Big Band Bangen, Stadsparken, Sandviken Torsdag 25 juni

Kulturbloggen 170818, Mats Hallberg om CD:n Move med ASJO:

Svindlande hög nivå – Move av Ann-Sofi Söderqvist Jazz Orchestra

Inspelad live januari 2017 på Fasching Stockholm (spår 1 och 4 från Bangen Jazz & Blues Festival 2016 Sandviken)

Vilken slump att denna cd sänts till mig, att jag därmed kunnat ägna många timmar åt att granska innehållet. I början på månaden var jag nämligen press, när ASJO genomförde en konsert i Ystad då repertoaren uteslutande hämtades från denna skiva. Live är ett nyckelord i sammanhanget, eftersom ju albumet fått sin slutliga utformning på scen. Samtliga nio låtar är skrivna och arrangerade av den mycket ansedde orkesterledaren, sex av dem är vokala. Av dessa sånger har Lena Swanberg gjort texten till titelspåret och *Play Me a Tune.* Söderqvist har haft stora framgångar med orkestern som bildades för sju år sedan. I egenskap av kompositör har hon fått flera utmärkelser och invalts i Kungliga Musikaliska Akademin. Vad jag med stor behållning lyssnar på är deras tredje produktion.

Är beredd att upprepade gånger utbrista i klyschan världsklass, merparten låtar och prestationer befinner sig på absolut översta pinnhålet. Exceptionellt samtrimmade blåssektioner, otroligt lödiga solon och en enormt skicklig pådrivande storbandstrummis vid namn Rasmus Svensson-Blixt. Se där några odiskutabla ingredienser. Hela vägen lyckas låtskrivaren få till rätt avvägning mellan bärkraftiga svängiga alster och mer utmanande komplexa stycken, ofta lyckas hon fusionera båda perspektiven. Vet inte vad Söderqvist uppgivit som inspirationskällor. Hennes kreativa ådra tycker jag, syresätts av impulser från Clarke/ Boland Big Band, Carla Bley, Gil Evans, Maria Schneider, Mikael Råberg, Lasse Lindgren Big Constellation, Chick Corea, Thad Jones/ Mel Lewis, latinstyle och afrofunk. Sålunda hörs på nya skivan flytande finesser, i vars blodomlopp motsatsen till anemi råder. Tesen bevisas föredömligt i låtar som balladen *Home,* dramatiska mästerverket *Heroes* samt snyggt orkestrerade *Oskar´s Theme.*

Älskar densiteten och dynamiken! Hur intensiteten stegras och når klimax i crescendon. Hur arrangemang med utplanande partier låter musiken sträcka ut. Vilket makalöst tryck det är i blåssektionerna. Vissa låtar blir som en språngbräda för instrumentalister av högsta standard. Mottagaren blir tilltalad, noterar värdigheten och orkesterns förmåga att uttrycka skiftande känslor. Som en katalysator fungerar Lena Swanbergs röst, vars omfångsrika stämband ljuder fantastiskt på ett antal låtar. Har live hört henne med souldoft, i Söderqvist helkvinnliga internationella projekt Jazz Baltica All Star Big Band. Den elastiska sången firar stora triumfer, varje stavelse exekveras med hängivenhet och övertygelse. Helt enkelt underbart när hon obehindrat sjunger ut, förföriskt befinner sig i det höga registret. *Queen of All Gods* jämte *Heroes* utgör två lysande exempel. Och titellåten puttrar suggestivt med sammanbindande sång.

Albumet exponerar ett kollektiv vars ensemblespel är förträffligt, besitter en oemotståndlig dragningskraft. Flera tematiska figurer har ett sådant groove att man blir varm i hjärtat, vill lyfta i ett leviterande tillstånd. Samtidigt ges generöst utrymme för solon. Vilka kan inte undgå hedersomnämnande? Jag fäste mig särskilt vid strålande Karl Olandersson (trumpet), Karl-Martin Almqvist (tenorsax) , Karin Hammar (trombon) samt Anders Åstrand (vibrafon).

Albumet inleds med skönt vresig trombon från Mats "Dicken" Hedrenius, vars toner tillåts breda ut sig genom hela *Evening Blues.* Ledsagade av ljuvligt framförda strofer av Lena Swanberg, avrundar orkestern i fullkomlig harmoni med eftertänksamma *Reflections of a Blackbird.* Beslutet att utdela en fullpoängare har inte varit självklart, utan växt fram. Den ambitiösa låtskrivaren vill mer än att stryka publiken medhårs, gillar att ta ut svängarna. En framåtsyftande förädlande hållning i ett tonspråk, vars raffinerade klanger och rytmer gett jazzvärlden en fullmatad platta.

Mono Magasin 170904, Leif Janzon om CD:n Move med ASJO:

En framtid för svensk jazz med en kvinnlig röst – finns den?

Det är lockande lätt att tro det efter att ha lyssnat på den nya skivan med Ann-Sofi Söderqvists Jazz Orchestra (ASJO),"Move". Ett album med suggestivt, personligt material och fängslande komplex gestaltning.

Ändå är det långt ifrån någon experimentell eller "svår" storbandsjazz som kompositören/arrangören/textförfattaren Söderqvist bjuder på. I sin ohöljda subtilitet, sina skuggningar av hemlighetsfullhet, sina oväntade avslöjanden, uppvisar "Move" kanske just det som är lätt att se som kvinnliga drag. Med en mångfacetterad sångsolist (även

textförfattare) som Lena Swanberg är redan den mänskliga röst som tilltalar oss kvinnlig.

Storbandsjazzen har väl oftast varit maskulin nog, för att inte säga macho, både vad gäller material och utförande, från Basie och framåt. Men den nya riktning som den ”coola” storbandsjazzen tog på sextiotalet med Gil Evans och Miles Davis har sedan dess alltid varit ett alternativ (som jag gärna vill kalla kvinnligt). Och i Sverige gick det ursprungliga Norrbotten Big Band vidare på den vägen under Tim Hagans – bland annat i samarbete med Ann-Sofi Söderqvist (”Grains”, 2011).

I ASJO är också flera av solisterna veteraner från NBB; orkestrering, klangkänsla och rytmisk komplexitet känns ibland nästan som övertagna från Hagans. Men ASJO plagierar aldrig, citerar ibland – och låter sist och slutligen höra en egen röst i givande dialog med förebilder och traditioner. Med hjälp av både nya och erfarna instrumentalister.

Det finns ändå en dubbelhet i uttrycket på ”Move” som inte känns helt lyckad. Jag tror att det har mycket med inspelningsvillkoren att göra. Hela albumet är live-inspelat; inga problem för instrumentalisterna, men väl för sångerskan Lena Swanberg. Låtarnas texter är poetiska, ibland nästan små lyriska sviter. De kräver en mer intim gestaltningsmiljö än jazzklubben eller konsertestraden. De flesta jazzstandards berättar en enkel historia med starka känslor, som artisten ger liv åt med medel liknande operasångarens, med dramatiska och personliga förhöjningar. Lena Swanberg måste i live-situationen koncentrera sig på att sjunga högt och tydligt, projicera texterna ut mot en ingalunda operasensitiv publik. När hon i studion hade kunnat finslipa den sångliga gestaltningen till att lyfta fram texternas alla lager av ofta blott anade innebörder.

Instrumentalisterna på ”Move” däremot har julafton; får klappar både av den entusiastiska publiken och av den kollektiva glädjen i samspelet – mycket märkbar – liksom av Söderqvists arrangemang, vilka i sin diskreta modernism, sensuell och varm, ger en fruktbar kontrapunkt åt solisterna.

Inledningsspåret ”Evening Blues” är en groovig och expansiv betraktelse av trombonisten Mats ”Dicken” Hedrenius, där orkesterarrangemangets ofta skimrande träblåsklanger låter solisten röra sig fritt, sträcka ut och skoja – för att raskt återvända till gemenskapen och dialogen. Redan här etablerar också Söderqvist vad jag vill kalla ”kvinnliga slut”: inte storbandsjazzens maxade ”manliga” fff-finaler, utan oftast diminuendon, mjukt avklingande.

Pianisten Oskar Lindström briljerar lagom mycket i ”Oskar’s Theme”, där upphovskvinnan excellerar i taktarts- och tempobyten: just när man trodde att man visste var man hade henne, överraskar hon. Dialektiken mellan arrangemangens spontanistiska men aldrig effektsökande utsagor och solisternas trygghet med dem som grund, är karaktäristisk för Ann-Sofi Söderqvist.

När sedan Lena Swanberg träder in på scenen, blir det alltså mot en fond av mångskiftande storbandsinsatser, i lyhörda samtal med vältaliga solister. I ”Queen of All Gods” (bara titeln är en tiopoängare) i lättsam 5/4-takt är Karin Hammars trombon drottninglikt auktoritativ. Och hennes kollega på instrumentet, mycket unga Lisa Bodelius, talar med poetisk, stilsäker och absolut egen stämma. (Vem kunde ha trott att trombonen, av alla jazzens macholurar, skulle bli så kvinnligt självsäker och eftertänksam?)

Ytterligare två insatser man inte glömmer: vibrafonisten Anders Åstrand levererar i ”Little Dance” ett solo som vänder upp och ned på det mesta – utvecklas från en fräck och närmast atonal första del till något som mest av allt smakar sextiotalistisk elektronmusik av hypersofistikerat snitt. Och i den dramatiska höjdarlåten ”Heroes” gör Amadeo Nicoletti intryck med ett välformulerat gitarrsolo, där jazzfraseringen är av typ John McLaughlin – men klangen distad hårdrock.

Tag och lyssna, du får mycket tillbaka – ASJO och Ann-Sofi Söderqvist visar med det här albumet att svensk storbandsjazz verkligen är on the move.

Kulturblogg 170818, Mats Hallberg om CD:n Move med ASJO:

Svindlande hög nivå – Move av Ann-Sofi Söderqvist Jazz Orchestra

Vilken slump att denna cd sänts till mig, att jag därmed kunnat ägna många timmar åt att granska innehållet. I början på månaden var jag nämligen press, när ASJO genomförde en konsert i Ystad då repertoaren uteslutande hämtades från denna skiva. Live är ett nyckelord i sammanhanget, eftersom ju albumet fått sin slutliga utformning på scen. Samtliga nio låtar är skrivna och arrangerade av den mycket ansedde orkesterledaren, sex av dem är vokala. Av dessa sånger har Lena Swanberg gjort texten till titelspåret och *Play Me a Tune.* Söderqvist har haft stora framgångar med orkestern som bildades för sju år sedan. I egenskap av kompositör har hon fått flera utmärkelser och invalts i Kungliga Musikaliska Akademin. Vad jag med stor behållning lyssnar på är deras tredje produktion.

Är beredd att upprepade gånger utbrista i klyschan världsklass, merparten låtar och prestationer befinner sig på absolut översta pinnhålet. Exceptionellt samtrimmade blåssektioner, otroligt lödiga solon och en enormt skicklig pådrivande storbandstrummis vid namn Rasmus Svensson-Blixt. Se där några odiskutabla ingredienser. Hela vägen lyckas låtskrivaren få till rätt avvägning mellan bärkraftiga svängiga alster och mer utmanande komplexa stycken, ofta lyckas hon fusionera båda perspektiven. Vet inte vad Söderqvist uppgivit som inspirationskällor. Hennes kreativa ådra tycker jag, syresätts av impulser från Clarke/ Boland Big Band, Carla Bley, Gil Evans, Maria Schneider, Mikael Råberg, Lasse Lindgren Big Constellation, Chick Corea, Thad Jones/ Mel Lewis, latinstyle och afrofunk. Sålunda hörs på nya skivan flytande finesser, i vars blodomlopp motsatsen till anemi råder. Tesen bevisas föredömligt i låtar som balladen *Home,* dramatiska mästerverket *Heroes* samt snyggt orkestrerade *Oskar´s Theme.*

Älskar densiteten och dynamiken! Hur intensiteten stegras och når klimax i crescendon. Hur arrangemang med utplanande partier låter musiken sträcka ut. Vilket makalöst tryck det är i blåssektionerna. Vissa låtar blir som en språngbräda för instrumentalister av högsta standard. Mottagaren blir tilltalad, noterar värdigheten och orkesterns förmåga att uttrycka skiftande känslor. Som en katalysator fungerar Lena Swanbergs röst, vars omfångsrika stämband ljuder fantastiskt på ett antal låtar. Har live hört henne med souldoft, i Söderqvist helkvinnliga internationella projekt Jazz Baltica All Star Big Band. Den elastiska sången firar stora triumfer, varje stavelse exekveras med hängivenhet och övertygelse. Helt enkelt underbart när hon obehindrat sjunger ut, förföriskt befinner sig i det höga registret. *Queen of All Gods* jämte *Heroes* utgör två lysande exempel. Och titellåten puttrar suggestivt med sammanbindande sång.

Albumet exponerar ett kollektiv vars ensemblespel är förträffligt, besitter en oemotståndlig dragningskraft. Flera tematiska figurer har ett sådant groove att man blir varm i hjärtat, vill lyfta i ett leviterande tillstånd. Samtidigt ges generöst utrymme för solon. Vilka kan inte undgå hedersomnämnande? Jag fäste mig särskilt vid strålande Karl Olandersson (trumpet), Karl-Martin Almqvist (tenorsax) , Karin Hammar (trombon) samt Anders Åstrand (vibrafon).

Albumet inleds med skönt vresig trombon från Mats "Dicken" Hedrenius, vars toner tillåts breda ut sig genom hela *Evening Blues.* Ledsagade av ljuvligt framförda strofer av Lena Swanberg, avrundar orkestern i fullkomlig harmoni med eftertänksamma *Reflections of a Blackbird.* Beslutet att utdela en fullpoängare har inte varit självklart, utan växt fram. Den ambitiösa låtskrivaren vill mer än att stryka publiken medhårs, gillar att ta ut svängarna. En framåtsyftande förädlande hållning i ett tonspråk, vars raffinerade klanger och rytmer gett jazzvärlden en fullmatad platta.

Dig Jazz 2017, Göran Olsson om CD:n Move med ASJO

Storbandsmusik med personligt uttryck och solister som ger avtryck

Live at Fasching & Bangen Jazz & Blues Festival
(Pitch Blue/Plugged Records)

Ann-Sofi Söderqvist arbetar sig alltmer in i den mansdominerade svenska storbandshegemonin. Kompositioner och arrangemang har ett personligt uttryck som signum. Ann-Sofi utnyttjar även att föra fram unga musiker som inte tillhör de utnöttas skara. De är ämnen som med säkerhet kommer att påverka den svenska jazzens vidareutveckling. Men det finns också redan välkända namn i bandet som inger respekt. Ann-Sofi har också textat fyra nummer. Sångerskan Lena Swanberg har bidragit med två texter, Move och Play Me A Tune. I den dovt färgade Move har hon sällskap vid solistmikrofonen av tenorsaxofonisten Karl-Martin Almqvist vars klara tonval framkallar gåshud och ger en lyckad kontrast till sången.

I Evening Blues gör Mats "Dicken" Hedrenius en superb uppvisning med ett trombonspel som är "back to the roots". Jag anser att Dicken borde få flera chanser att exponera sig i studiosammanhang. Han är en personlig spelare. Andra

trombonsolister är Karin Hammar som visar hög klass i Queen Of All Gods. Lisa Bodelius trombon är verkligen tilltalande i Play Me A Tune. Vilket löfte! Karl Olanderssons trumpet förgyller i samma tema.

I Little Dance lockar Johan Christofferssons altsax - ett namn att lägga på minnet. Magnus Blom med samma saxofontyp är mycket hörvärd i Queen Of All Gods. Robert Nordmarks tenorsax är en landets intressantaste exponenter på instrumentet. Honom kan man också gotta sig åt i Little Dance. Där bygger Anders Åstrands vibrafon upp en eggande atmosfär med Rasmus Svensson-Blixts inspirerande trumspel i ryggen. Ny bekantskap för mig är pianisten Oskar Lindström som är solist i Oscar´s Theme. Även han ett namn för framtiden.
I Heroes kommer Amedeo Nicolettis sköntonade gitarr in med ett gnistrande solo framför attackerande orkesterbakgrunder. I den stillsamt avvaktande Reflections Of A Blackbird skapar Per-Ola Landins bas ett välavvägt solo.

Där och i fem andra melodier är det Lena Swanberg som svarar för sången. Är något tudelad till hennes svala agerande. Med den stora orkesterinramningen hade jag väntat mig ett starkare utspel utan att kompositionerna skulle tappa sin karaktär.

Roligt är det med de nya namn som Ann-Sofi mixat in i bandet. Skivan är inspelad på Jazz Club Fasching 2017 samt med två nummer hämtade från Bangen Jazz & Blues Festival i Sandviken 2016. Då ingick tenorsaxofonisten Henrik Westerberg tillsammans med trumpetarna Patrik Skogh, Nils Janson samt trombonisterna Karin Hammar och Peter Fredriksson i orkestern.

Smålandsposten 181212 ur recension av Peter Asplund The Christmas Feeling:

Det börjar med XL Big Band som möjligtvis slirar en aning på inledningen, men sedan går det som på räls, med härliga solon på saxofon med Fredrik Lindborg och trombonisten Dicken Hedrenius, med flera solister.

Dagens Industri 190721, flersidigt reportage om Herräng Dance Camp:

Pelle

På banan med dansen

HERRÅNG

I norra Roslagen invid Ålands hav arrangeras varje år Herräng Dance Camp, ett av världens största dansläger för lindy hop och andra gamla dansstilar från jazzens swingepok. Med deltagare från 55 länder mer än fördubblas antalet invånare i den lilla bruksorten under några sommarveckor.

GÖRAN JONSSON (TEXT) & **AMANDA LINDGREN** (FOTO)
goran.jonsson@di.se, 08-573 651 48

KLASSISKT DANSHAK. **Savoy Ballroom i Harlem var en av få dansalonger i New York där både vita och svarta gäster var välkomna, även om det var sällsynt med vita i publiken.**

Det kan låta som en klyscha, men när Di Weekend anländer till Herräng sjuder det onekligen av liv i det lilla samhället. Horder av mestadels ungdomar rör sig mellan dansbanorna vid Herrängs nedlagda skola och Folkets hus, de två platser dit aktiviteterna är förlagda.

När lägret går in på sin femte och sista vecka har cirka 4 000 personer från hela världen kommit för att dansa till amerikansk swingmusik från 1930- och 1940-talen, oftast synonymt med storbandsjazz. De flesta, drygt 3 000 personer, tar danslektioner, vanligtvis under en vecka. Till det kommer cirka 250 personer som arbetar på lägret: danslärare, kockar, städare, administratörer med mera. Därutöver gästas Herräng av dansintresserade som inte registrerar sig för någon kurs utan bara deltar i den sociala dansen under kvälls- och nattetid och betalar entré för det.

130 dansare från USA

För att få en uppfattning om hur internationellt Herräng Dance Camp är kan man se på var kursdeltagarna kommer ifrån. De flesta är från Sverige, 902 stycken i år. Därefter följer Tyskland med 479 dansare, Schweiz med 229, från swingdansernas hemland USA kommer 130 och 121 är från Norge. Det är de fem största nationerna räknat efter antalet deltagare. Bland de mest avlägsna länderna, med en deltagare vardera, märks Malaysia, Moçambique, Nya Zeeland och Sydafrika.

Med deltagare från 55 nationer är drygt en fjärdedel av jordens alla länder representerade under årets dansläger i lilla Herräng med färre än 500 bofasta invånare.

"Det är rätt makalöst faktiskt", säger **PHILIP BRANDIN**, som är ansvarig just för inregistrering och betalningar för kursdeltagare.

"När det gäller antal deltagare har vi nog nått vår topp. Herräng kan inte bli så mycket större på grund av den begränsade kapaciteten när det gäller boende och annan logistik. Vi har inte den infrastruktur som krävs för att växa så mycket mer", konstaterar han.

Danslägret brukar beskrivas som världens största i sitt slag.

"Vi har varit störst, men jag kan inte svara på om vi fortfarande är det. Swingdanser som lindy hop har blivit jättestort i Sydkorea och övriga Asien. Men vi är troligtvis äldst i alla fall."

SUCCEFILMEN. **Adolf Jahr och Alice Babs i *Swing it, Magistern!***

Revival för lindy hop

Det började för 35 år sedan, 1982, då cirka 25 dansare deltog i det första lägret, som pågick en vecka. Året därpå dök ett hundratal svenska dansare upp. Därefter växte verksamheten långsamt till några hundra deltagare fördelade på två veckor. Den internationella revival som väntade för den då drygt 50 år gamla dansstilen lindy hop var det dock knappast någon som kunde förutse.

Genombrottet kom när arrangörerna fick kontakt med **FRANKIE MANNING**, en afroamerikansk dansare som varit med och utvecklat lindy hop i Harlem i New York under 1930-talet. Han hade slutat dansa för länge sedan och hade tillbringat sitt yrkesliv inom det amerikanska postverket. 75 år gammal kom Frankie Manning 1989 till Herräng för att undervisa och fick tack vare det pånytt-

födda intresset för lindy hop en andra karriär.

”Frankie Manning kom hit varje år därefter och det är hans förtjänst att Herräng blivit så stort internationellt”, säger dansläraren **FREDRIK DAHLBERG**.

”Det började komma folk från hela Europa som ville lära sig av honom och det där har levt kvar. Jag tror han var här typ 20 år i sträck.”

Frankie Manning ingick i den berömda dansgruppen Whitey's Lindy Hoppers på Savoy Ballroom, Harlems största och flottaste danssalong. Från den av svarta dominerade stadsdelen i New York till det idylliska Roslagen kan steget tyckas långt, men det är där Frankie Mannings leende ansikte möter oss på en stor skylt vid Folkets hus entré. Sista gången han besökte Herräng Dance Camp var 2007. Två år senare avled Frankie Manning i New York 94 år gammal.

Namn från jazzens swingera

Savoy Ballroom låg på Lennox Avenue, som även heter Malcolm X Boulevard efter den kände medborgarrättskämpen. Någon gata uppkallad efter den legendariske dansaren finns emellertid inte på Manhattan, Frankie Mannings väg ligger i lilla Herräng i Norrtälje kommun.

Frankie Mannings väg genomkorsar det område vid skolan som den här tiden på året domineras av dansbanor. Dessa är uppbyggda utomhus med trägolv under vit tältduk och har fått namn efter legendariska danssalonger i New York, som förknippas med jazzens swingera: Savoy, Small's, Roseland och så vidare.

Jitterbug förbjöds

Namnet lindy hop härrör från svenskättlingen **CHARLES LINDBERGH**, som blev världsberömd genom sin ensamflygning nonstop över Atlanten mellan New York och Paris 1927. När den amerikanska dansstilen kom till Sverige, där den blev populär under början av 1940-talet, kallades den jitterbug och ansågs som utmanande och lössläppt.

Den konditionskrävande och närmast akrobatiska jitterbuggen, där flickorna slängs upp i ►

FULLT BLÅS
För kvällens musik svarade Amanda Sedgwick på altsax med Björn Lundén (kontrabas) Mattias Puttonen (trummor), Dicken Hedrenius (trombon) och med ryggen mot kameran, Carl Orrje (piano).

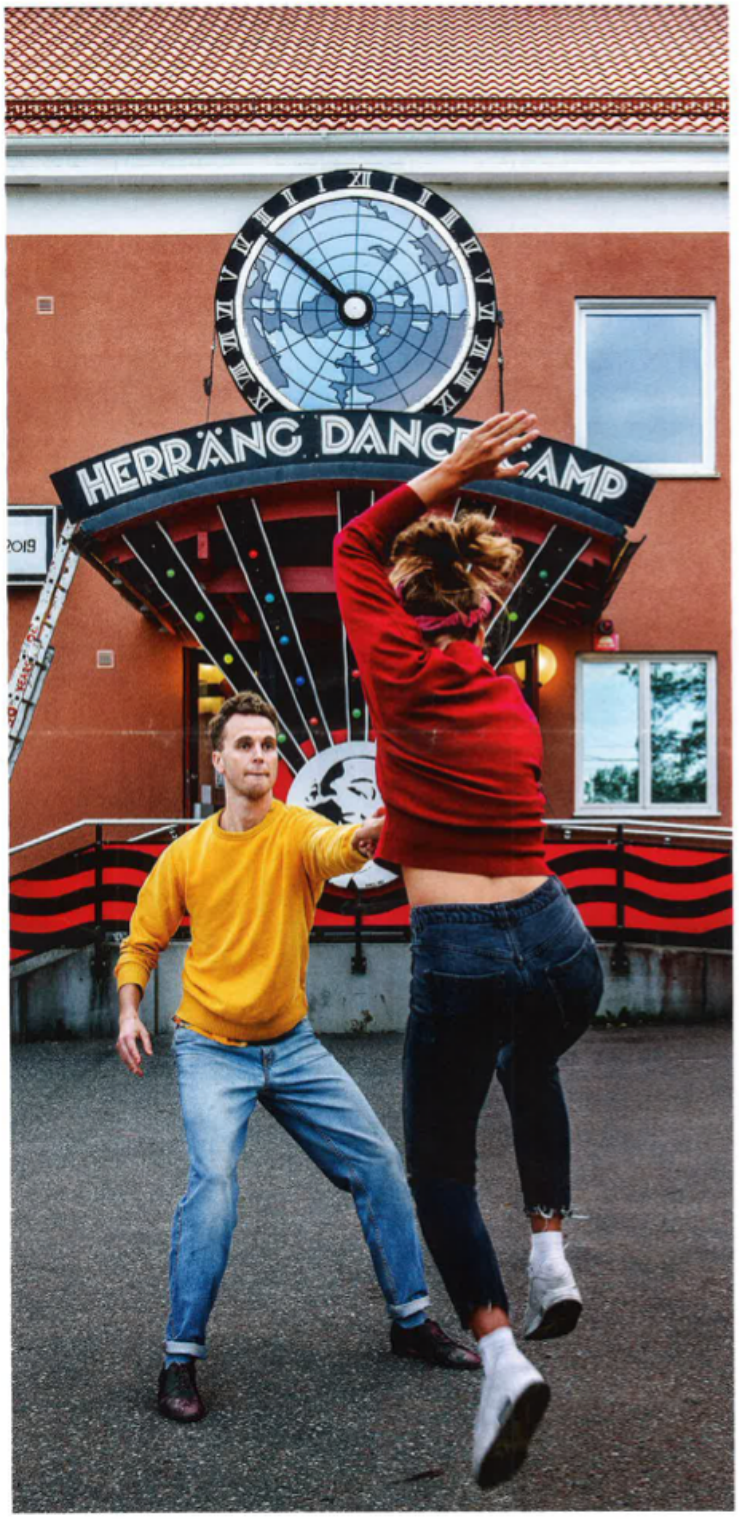

► luften så att underbyxorna syns, ansågs på sina håll som kontroversiell och var förbjuden på Nordens största danssalong, Vinterpalatset på Norra Bantorget i Stockholm. På Nalen på Regeringsgatan, som då kallades jazzens högborg, var den "syndiga" dansen däremot tillåten. Hur det kunde gå till kan man se i en kort journalfilm, *Jitterbug på Nalen*, i SVT:s öppet arkiv med en speakerröst som säger:

"Den kanske ser syndig ut, men det torde vara en konstitutionell omöjlighet att ens hinna tänka på synd under dess utövande och dess förevisande av samtliga klädesplagg."

Det var vid den här tiden, tidigt 1940-tal, som de första ungdomskulturella yttringarna gjorde sig gällande. Den övergripande benämningen för debatten om de ungas nya vanor och brist på moral var "dansbaneeländet". Dansbanan ansågs nämligen vara den plats där sexualmoralen luckrades upp.

Alice Babs största tonårsidolen

I stormens öga under den häftiga debatten om "dansbaneeländet" stod den unga sångerskan **ALICE BABS**, som genom filmen *Swing it, Magistern!* (1940) blev Sveriges första tonårsidol och kallades slyna av upphovsrättsorganisationen Stims dåvarande chef.

Alice Babs samarbetade under tio års tid till och från med **DUKE ELLINGTON**, den mest respekterade jazzmusikern genom tiderna. Med sin välkända melodi *It Don't Mean a Thing (If It Ain't Got*

HERRÄNG DANCE CAMP

Grundat: 1982.

Omsättning (2017): 14 miljoner kronor.

Ägare: Daniel Heedman, Lorenz Ilg, Frida Segerdahl, Fatima Teffahi och Lennart Westerlund.

Stockholm Swing All Stars består av: Karl Olandersson (trumpet och sång), Klas Lindquist (altsaxofon), Fredrik Lindborg (barytonsaxofon), Dicken Hedrenius (trombon), Daniel Tilling (piano), Göran Lind (kontrabas), Mattias Puttonen (trummor).

»Det brukar vara så att man inte får sluta spela. De bara skriker: 'Moore!!!'«

Amanda Sedgwick, altsaxofonist.

FOTARBETE. **Fredrik Dahlberg och Mimmi Gunnarsson i dansdagen framför Folkets hus.**

NÄSTAN AMERIKA. **Sammanlagt åtta dansbanor är igång under lägret. Fem är tält som placerats på området runt Herrängs nedlagda skola och fått namn från New Yorks kända danssalonger.**

BASTONER. **Här och där stöter vi på musiker som Jud Margod från Barcelona.**

That Swing) hade Duke Ellington stakat ut den väg som ledde till swingeran. Hans musik hörs i Herräng, där den spelas av både dj:s och av Stockholm Swing All Stars, en årligt återkommande grupp som kommande vecka spelar i Herräng vid tre tillfällen.

"Dansen, musiken, modet"

Stockholm Swing All Stars består av kända solister med fyra blåsare och tre kompmusiker. I gruppens dansanta repertoar märks särskilt kompositioner av mästarna Duke Ellington och **COUNT BASIE**.

"Det är jättebra musik!", säger **MIMMI GUNNARSSON**, danslärare som är i Herräng för trettonde året i följd och undervisar tillsammans med Fredrik Dahlberg.

"Jag upptäckte hela paketet, dansen, musiken och modet från den tiden, när jag såg det på tv", säger hon.

På frågan vad som gör Herräng så speciellt, svarar Mimmi Gunnarsson:

"Det har en bra historisk förankring. Det var ett av de första swingdanslägren och det väger tungt. Det är väldigt häftigt att det är så många som kommer från alla möjliga världsdelar. Så är det inte på så många andra ställen. Att det pågår så länge, fem veckor, är också lite speciellt."

Mimmi Gunnarsson kom till Herräng direkt från Paris där hon under en helg undervisade och uppvisningsdansade med Harlem Hot Shots, en dansgrupp från Stockholm som besökte den franska huvudstaden för att delta i danseventet Swingin Paris.

Fredrik Dahlberg är också medlem i Harlem Hot Shots. Han hittade till swingdansen via den moderna jazzmusikens legendariska namn.

"Jag växte upp med hip hop och lyssnade framför allt på jazzig hip hop. Det var genom den musiken jag började lyssna på **JOHN COLTRANE, MILES DAVIS, CHARLES MINGUS, THELONIOUS MONK** och **ART BLAKEY**. Därifrån gick jag tillbaka i tiden och upptäckte Duke Ellington och Count Basie. Jag fastnade mycket för den gamla swingmusiken."

De musiker Fredrik Dahlberg nämner först var med och skapade bebop, en stil med en mer avancerad harmonik där de individuella soloinsatserna står i förgrunden. Bebop slog igenom i USA i slutet av 1940-talet när intresset för swingmusiken började falna och många av storbanden upplöstes. Fram tills dess hade swing varit den populäraste musikstilen i USA, särskilt bland ungdomar.

Bebop är inte lika dansat som swing med sin jämnt pulserande rytm, men det är musik som hörs på sina håll i Herräng. På en gräsplätt utanför skolan, där kursdeltagarna övernattar i våningssängar i övergivna klassrum och en gymnastiksal, står **JUD MARGOD** från Barcelona och övar på basgången i Thelonious Monks låt *Blue Monk*. Den som instruerar hur hon ska flytta fingrarna på greppbrädat presenterar sig med sitt artistnamn, **MAKA THE MONKEY** från Toulouse.

Publiken skriker "moore"

För livemusiken denna dag, eller rättare sagt natt, står altsaxofonisten **AMANDA SEDGWICK**, känd bebopmusiker.

"Vi kommer att spela musik som ligger i gränslandet mellan swing och bebop", förklarar Amanda Sedgwick när hon anländer till Herrängs Folkets hus sent på kvällen tillsammans med sitt band.

De har varit här flera gånger tidigare och ska inte börja spela förrän vid midnatt under Midnight Ramble, som veckans temakväll kallas. Då är dagens lektioner slut och det är social dans som gäller. Stämningen är hög och publiken dansar genom hela den ljusa svenska sommarnatten.

"Det brukar vara så att man inte får sluta spela. De bara skriker: 'Moore!!!'", säger Amanda Sedgwick.

På frågan vad det är som lockar så många till Herräng och gamla tiders jazzdanser svarar hon:

"Jag har börjat dansa själv och det är så roligt, så medryckande. Och det här är verkligen det hippaste i sitt slag, alla dj:s här spelar bra musik", säger hon.

"I första hand är det en danskultur. Många av de som är här kanske inte vet så mycket om musiken mer än att de älskar att dansa till den. I det avseendet gör Chicago Swing Dance Studio på Hornsgatan en fin insats med filmvisningar och föredrag. De presenterar verkligen dansen och musiken i sitt rätta sammanhang och visar var den kommer ifrån, att det är en afroamerikansk tradition."

Hörs i Stockholm i sommar

Chicago Swing Dance Studio på Södermalm i Stockholm drivs delvis av samma personer som står bakom Herräng Dance Camp. De nuvarande ägarna, fem dansare, tog över i början av 2000-talet när danslägret befann sig i ekonomisk kris och var nära konkurs. En av dem, **LENNART WESTERLUND**, var med och grundade Herräng Dance Camp för 35 år sedan och är även styrelseordförande för Swingdansbolaget som äger Chicago Swing Dance Studio.

"Det finns massor av swingfestivaler i ute i världen. Vi reser runt till olika länder och undervisar och gör shower, främst i Europa men även runt om i övriga världen", säger dansläraren Fredrik Dahlberg och syftar på showgruppen Harlem Hot Shots där både han och danspartner Mimmi Gunnarsson ingår.

Det ges tillfälle att både se och höra swing i Stockholm den närmaste tiden. Den 16 augusti uppvisningsdansar Harlem Hot Shots till Stockholm Swing All Stars musik i Vitabergsparken på Södermalm. Det är ett samarbete med Parkteatern med fri entré.

Den 1 september ger Stockholm Swing All Stars konsert i stora salen på Konserthuset. Då har det gått 80 år sedan Duke Ellington 1939 besökte Sverige för första gången och spelade sin swingmusik just på Konserthuset med en 15-årig Alice Babs i publiken. Swing it!

GÖRAN JONSSON
goran.jonsson@di.se

IsraBox 200826 om Carin Lundins CD What Now My Love från 2015:

Carin Lundin is a class act, one of Sweden's best jazz singers. She hangs in there year on year, ably fending off the challenge of newer arrivals, without ever getting the full recognition she so richly deserves.

In 2005 her disk, "Songs We All Recognize" was named one of the year's best albums by the national newspaper Svenska Dagbladet. In 2007 she won the national Jazz Museum's Anita O'Day prize and in 2010 her album "Smulor och Parafraser (Crumbs and Paraphrases)" made it to fifth place in jazz magazine Orkester Journalen's Gyllene Skivan (Golden Record) reader's poll.

For this, her fourth album, a collection of standards and two of her own songs, she is accompanied by some of the Nordic nation's best young session men, led by the talented pianist Mathias Algotsson.
The title track is based on the 1961 French song, "Et Maintenant" by Gilbert Bécaud, with English lyrics penned by Carl Sigman. It was most famously performed by Elvis Presley for a live audience of a billion people in his satellite show Aloha From Hawaii, beamed to 43 countries via INTELSAT.
Lundin's version features a fine trumpet solo by Johan Setterlind, who—appropriately—goes one better on "The Second Time Around."
Dicken Hedrenius contributes excellent trombone solos on the old Louis Armstrong song "I've Got A Heart Full Of Rhythm" and "Peel Me A Grape."
The latter, along with Lundin's version of "I Didn't Know What Time It Was," is right up there with the best of them. So too the up-tempo numbers "Get Happy," on which she displays her O'Day credentials, and that fine old chestnut "Baby, Won't You Please Come Home."
Of the originals, "Do Be Mama" is a light-hearted meditation by a mother watching her children growing up and becoming independent. Lundin says, "I suddenly have so much time. Maybe I should be happy about it, but I miss being with and taking care of my kids."

"Tribute To Miss A" is a heartfelt look at the loss of a friend, at the age of 37 hit by a truck while cycling in central Stockholm—"While a lot seems faded, her precious tone lingers on."

Personnel:Carin Lundin: vocals; Johan Setterlind: trumpet; Dicken Hedrenius: trombone; Mathias Algotsson: piano; Mattias Welin: bass; Daniel Fredriksson: drums.

Vallentuna Nya tidning november 2020 om Funkisfestivalen:

Sex bidrag från Vallentuna gör upp om en plats i funkisfestivalen

MÅLET ÄR NALEN. Det är ett bra startfält med sångare som ställer upp i årets deltävling i funkisfestivalen i Vallentuna.
Foto: VALLENTUNA KOMMUN
Lördagen den 21 november är det dags. Då hålls funkisfestivalens deltävling i Vallentuna där sex personer tävlar om en plats i semifinalen på Nalen i april.
Deltävlingen äger rum på Vallentuna teater – men tyvärr utan publik på grund av pandemin. Istället kommer den att sändas digitalt.
–Det blir en live-sändning där den som tittar har möjlighet att rösta och så kommer vi att ha en jury på fyra personer. Juryn kommer att finnas på Vallentuna teater och få höra de tävlande bidragen då, för första gången, berättar Anette Fahlcrantz, projektledare för Vallentunas deltävling.

I juryn sitter Marie Gustavsson, bibliotekschef, Lars Carlsson (C) ordförande i fritidsnämnden och Joanna Eriksson, skådespelerska, känd för att bland annat ha spelat ICA-Cindy i tevereklamen, samt en person till som inte är utsedd ännu.

Det blir en ung person från Klubb Cosmos, fritidsgården för personer från 13 år och uppåt som har en funktionsvariation.

Även om det är tråkigt att deltävlingen sker utan publik innebär live-sändning också en möjlighet, och det är att alla Vallentunabor som vill kan se den. Den sänds via vallentuna.se/funkis och där kommer också all info att finnas om hur omröstningen går till.

Funkisfestivalen är Sveriges största sångtävling för personer med en funktionsnedsättning inom LSS. 20 kommuner är med och varje kommun har sin egen deltävling som utser en vinnare, som går vidare till semifinalerna på Nalen i Stockholm. Tolv finalister får sedan tävla i finalen på Stockholm Waterfront i augusti.
– För att vara med ska man vara över 15 år och ha en kognitiv eller neuropsykiatrisk funktionsnedsättning. Det här är en grupp som annars är väldigt osynlig och marginaliserad på den nationella kulturscenen, säger Ann Epstein, projektledare i föreningen Funiksglädje som arrangerar tävlingen.
De flesta tävlande sjunger covers på melodifestivallåtar. En del uppträder med eget material. De sex som tävlar i Vallentuna den 21 september kör alla covers.
–Nytt för i år är att alla sjunger till en live-orkester. Det är kulturskolans lärare som utgör orkestern, och vår kapellmästare Dicken Hedrenius som arrat låtarna. Vi har också två konferencierer med från Klubb Cosmos som leder showen framåt. Varannan tisdag ses vi och repeterar tillsammans, berättar projektledaren Anette Fahlcrantz.
Svårt med lappröstning
Några av de sex personerna som är med i år har också varit med tidigare.
–Funkisfestivalen förtjänar all uppmärksamhet. Det är lite nervöst inför live-sändningen, att allt klaffar. Förra året hade vi lappar som publiken skrev på och så samlade vi in dem och räknade rösterna. Det känns väldigt avlägset nu i pandemi-tider, säger Anette Fahlcrantz.
Fakta:
Musiktävlingen startade 2011 av föreningen Funkisglädje och hette då Funkismello. Det är Sveriges största melodifestival för personer över 15 år med kognitiv eller neuropsykiatrisk funktionsnedsättning inom LSS, Lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade.

Vallentunas deltävling sker i år den 21 november med start kl 15.00 på vallentuna.se/funkis